கழக வெளியீடு-௪௱௯

மனுமுறைகண்ட வாசகம்

[மனுச்சோழன்]

வடலூர்

ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகள்

அருளியது

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA
WORKS PUBLISHING SOCIETY,
TINNEVELLY, LTD.,

MADRAS 8 JULY 1925 TINNEVELLY

PRICE AS. 8

L.B. 0-8-

கழக வெளியீடு-46

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்ட வாசகம்.

[மனுச்சோழன்]

L. Balasubramanyan.

Valibar Sangam

வடலூர்
இராமலிங்க சுவாமிகள்
அருளியது.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: & சென்னை

குரோதன ஆடி

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited,

:: *Tinnevelly and Madras* ::

July 1925

Frist Edition ... 1100 Copies January 1925.

Second Edition ... 2100 Copies July 1925.

Printed by Solden & Co., Madras, S.E.

L. Balasubramanian

பதிப்புரை.

செந்தமிழ்மொழியில் சிறந்த நூல்கள் பல இருப்பினும் அவையெல்லாம் செய்யுட்களாக இருப்பதால் அவற்றைப் பயிலத் தொடங்கும் மாணவர்க்கு அவை அறிதற்கு அருமை யாயிருக்கின்றன. ஆகவே, அவர்கள் எளிதிலுணர்வதற்கும் எழுதும் வகை தெரிவதற்கும் உரை நூல்கள் பல வெளி வருதல் இன்றியமையாதனவாகும். இக்கருத்துப் பற்றியே ஆசிரியர் காஞ்சீபுரம் சபாபதி முதலியார் சிறுவர் படிப் பதற்கு உரைநடைநூல் ஒன்று இயற்றும்படி விரும்ப, சுவாமி கள் அங்ஙனமே '**மனுமுறைகண்டவாசகம்**' என்னும் இந் நூலைச் செந்தமிழ்ச்சுவை விஞ்சும்படி எழுதினர்.

இந்நூலின்கண் பொலிவுபெற்று விளங்கும் பொருட் செறிவும், சொல்லடுக்கும், பத்திச்சுவையும் கற்பார்க்குக் கழி பேருவகை ஊட்டுவனவாகும். இதன்கண் நீதிகள் சங்கிலித் தொடர்போல் அமைந்து கிடக்கின்றன. பெண்டிரும் பிள்ளை களும் கற்றாரும் படித்தும், கல்லாதார் கேட்டும் இன்புறத் தக்க அவ்வளவு எளிய இனிய நடையில் இஃது ஆக்கப் பெற்றுள்ளது. இதனைப் படிப்பவர் இனிமையான தமிழ் நடை எழுதுந் திறத்தை அடைவதோடு திருத்தமான நல்லறி வும், இறவாத இன்பமும் அடைவர் என்பது திண்ணம்.

திருத்தமான உரை நடை நூல்கள் யாவும் இக்கழக வழி யாக உயர்ந்த முறையில் பதிக்கப் பெற்று வெளிவருதல் வேண்டு மென்பது பற்றி இந்நூலாசிரியரே இயற்றி யருளிய '**சீவகாருணிய ஒழுக்கம்**' என்னும் நூலை முதற்கண்

பதித்து வெளியிட்டுப், பின்னர் இந்நூலையும் அழகுறப் பதித்து வெளியிடலாயினேம்.

இந்நூலில் இடையிடையே பொருளுக்கேற்பத் தலைப்புக்கள் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அன்றியும் ஆசிரியரது வரலாற்றுச் சுருக்கமும், நூலிற் பயின்றுவரும் பழமொழிகளும், அருஞ்சொற்பொருளகராதியும் இதன்கண் சேர்த்திருக்கின்றோம். இச்சிறப்புக்களான் முன்னரே பல பதிப்புக்களுடையார்க்கும் இஃது இன்றியமையாததாகும்.

திருநெல்வேலி, 25—7—1925. } சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் வரலாற்றுச் சுருக்கம்.

சிவபெரும்பதிகள் ஐந்தனுள் சிறப்புற்று விளங்கும் சிதம்பரத்திற்கருகேயுள்ள மருதூரில் சிவத்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்த இராமையாப் பிள்ளை என்பவருக்கும் அவரது ஆறுவது மனைவியாகிய பொன்னேரி சின்னம்மை என்பவருக்கும் இவர் சுபானு ஆண்டு, புரட்டாசித் திங்கள், உக-ம் நாள் (5-10-1823) ஐந்தாவது குழந்தையாகத் தோன்றியருளினர். இவருக்கு, சபாபதிப் பிள்ளை பரசுராமப் பிள்ளை என்ற இரண்டு தமையன்மார்களும், சுந்தரத்தம்மாள், உண்ணுமுலையம்மாள் என்ற இரண்டு தமக்கைமார்களும் இருந்தனர். இவர் தோன்றிய ஆறுந் திங்களிலேயே தந்தையார் இறந்தனராக, மூத்த தமையனார் சபாபதிப்பிள்ளை, தமது குடும்பத்துடனே சென்னைக்கு வந்து, புராண விரிவுரை நிகழ்த்தி வாழலாயினர்.

சுவாமிகள் முதலில் தமது தமையனாரிடத்தும் பின்னர் காஞ்சீபுரம்-சபாபதி முதலியாரிடத்தும் கல்வி பயின்றனர். இளம்பருவத்திலேயே இவர் முருகக் கடவுளை மனமொழி மெய்யொன்ற வழிபட்டுப் புகழ்ப்பாக்கள் தொடுக்கலாயினர். இவர் அடிக்கடி திருவொற்றியூர்க் கோவிலுக்கும் சென்னைக் கந்தசாமி கோவிலுக்கும் போய்த் திருவருளைச் சிந்தித்து வருவர்.

இவர் முதற்கண் எழுதியது மாணவர்க்கு மாண்புடை உரை நடை கற்பிக்கும் உயர் நூலாய் '**மனுமுறைகண்ட வாசகம்**' என்பது. இதன்பின் பல நூல்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செய்தருளியதோடு அரிய பல விரிவுரைகளும் ஆங்காங்கு நிகழ்த்தினர். ஒரு நாள் வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் வல்ல சாஸ்திரியார் ஒருவர் சுவாமிகளிடம் வந்தபோது, வடமொழியே முதன் மொழி எனக் கூறினர். உடனே இவர், 'தமிழ்' என்னு மொழியைக் குறித்து ஒரு விரிவுரை செய்து, அதன்கண் **தமிழ்** என்பது ஏனைய மொழிகளைப் போலாகாமல் பெரும்பாலும் கற்பதற்கு எண் ணளவு சுருக்கமாயும், ஒலி யிலேசாயும், எழுதவும் செய்யு ளியற்றவும் மிக நேர்மையாயுமுள்ள பெருமொழியென வும், மிகவும் எளிதாகச் சிவனருள் சேர்ப்பிக்கும் செவ்விய மொழி யெனவும் விளக்கிக் காட்டியருளினர். இவருக்குத் தமிழில் எவ்வளவு பயிற்சியுளதோ அவ்வளவு வடமொழி யிலுமுண்டு. அன்றியும் இவர் சோதிடம், மந்திரம், வைத் தியம், மூலிகை, இலக்கணம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம், குளிகைமணி முதலிய பொருள்களில் தேர்ந்த ஆற்ற லுடையவர். இவர் தமையன் தனிப் பெருவாழ்வை நாடிய இத்தகையர்க்கு விருப்பத்திற்கு மாறாக, உரியபொழுது மணவினை முடித்து வைத்தனர். மணமகன் மணமகள் இன்பந் துய்க்கும் அன்றிரா முற்றும் இவர் **திருவாசகத்தை** உள்ளம் உருகப் பாடிக் கழித்தனராம். பின்னரும் இவர் குடும்பத்திலிருந்து வாழவில்லை யென்பதாகத் தெரிகின்றது. இவருக்கு முதன் மாணவர் தொழுவூர்-வேலாயுத முதலியா ரென்பார்.

பின்னர், இவர் சிதம்பரஞ் செல்லுகையில் புதுச்சேரி யில் சின்னாள் தங்கி, சிதம்பரமடைந்து நடராஜர் திருமுன் பெற்று அங்கே கோடகநல்லூர் சுந்தரசுவாமிகளோடு அள

வைராவினர். பிறகு மதுரை முதலிய திருப்பதிகளுக்குப் போய்க் கருங்குழியில் பல ஆண்டுகள் தங்கி, அங்கிருந்தும் பல பாடல்களைப் பாடி, வடலூருக்குச் சென்று, அந்த பிரம சமாஜத்தினர்க்கு வைதிக வழிபாட்டின் உண்மை மேன்மை அறிவுறுத்தி, பின்னர் சிதம்பரத்திற் கருங்குழியின் வட லூருக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது அங்கே மகாவித்து வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகளென்னும் குமாரதேவர சுவாமிகளும் இவரைக் கண்டு அளவளாவிச் சென்றனர். இவர் பல்வேறிடங்களில் பற் பல சமயங்களில் தமது அடியார்களுக்குப் பலவகை அற்பு தங்கள் நிகழ்த்தியருளிப் பெருஞ் சித்தராய் விளங்கினர். இதற்குள் இவருக்கு மாணவர்களும் அடியார்களும் பல்கிப் பெருகலாயினர். அவர்களுடன் சென்று வடலூர்ப் பெருவெளியில் **அறச்சாலை** ஒன்று கட்டுவித்து, அதற் குள் **ஞானசபை** ஒன்றும் எண் கோண வடிவில் அமைத் தனர். அதில் இன்றும் யாவருக்கும் அன்னதானம் நடை பெறுகின்றதென்பது அறிந்ததே.

இவர், பிறகு வடலூருக்கு மூன்று மைல் தூரத்தி லுள்ள மேட்டுக்குப்பத்தில் சித்திவளாகம் என்னும் இடத்தி னல் சில ஆண்டுகள் தங்கி ஸ்ரீமுக ஆண்டு (1874) தைத்திங் கள், புனர்பூச நாளில் மறைந்தருளினர்.

மனுமுறைகண்ட வாசகம், ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம், தொண்டமண்டல சதக முதலியவை, தமிழ் உரைநடை செய், இயற்கைப் பாக்களிருந்தும் எழுதிய பல உரை நடை நூல்களும், ஆறு திருமுறைகளாக வகுத்த 6,214 பாக்களடங்கிய திருவருட்பாவும் இவர் இயற்றியருளின வாம். இவற்றில் சைவசமயாசாரியர் நால்வர் மீதும் ஆறு முகப்பெருமான் அருள்மீது, ஆறுமுக நாவலர்

அருண்மணிமாலை. ஆளுடைய அடிகள் அருண்மாலை மாலை. ஆளுடைய அரசர் அருண்மணிமாலை என் பனுவல் பாடியிருக்கின்றனர். அவற்றை ஆராய்வார்க்கு அரும் பெரும் கருத்துக்கள் தோன்றுவனவாய் அமைந்து கிடக்கின்றன.

இவர் பாக்களிற் சொற்சுவையும், பத்திச்சுவை யுஞ் சொட்டத் ததும்பிக் கற்றார் கல்லாதாரையும் உருகச்செய் யுந் தன்மையுடையன. இவற்றின்கண் அமைந்த விழுமிய சொல்லழகும், அரும்பொருட் செறிவும் கற்பார்க்குப் பெரி யார் கேண்மை போலவும், பிறைமதிபோலவும் இன்பம் பயவாநிற்கும்.

இராமலிங்கர் இணையடி வாழ்க.

இவர் பாக்களிற் சில

சீரார் சண்பைக் கவுணியர்தந் தெய்வ மரபிற் றிகழ்விளக்கே
தெவிட்டா துளத்தினிக்குந் தேனேயழியாச் செல்வமே
காரார் மிடற்றுப் பவளமலைக் கண்ணே முளைத்த கற்பகமே
கருத்தே கனியே யென்னிரண்டு கண்ணே கண்ணிற் கருமணியே
ஏரார் பருவ மூன்றதனில் இனிய முலைப்பா லெடுத்தூட்டும்
இன்பக் கனியே மொழிக்குருத்தே யென்று புகழ வல்லேனோ
பேரா ஞான சம்பந்தப் பெருமா னேநின் திருப்புகழைப்
பேச வல்லேன் செல்வேறும் பெருஞ்செல் வத்திற் பரமமே.

தேர்ந்தவளத் திடைமிகவுந் தித்தித் தூறுஞ்
செழுந்தேனே சொல்லரசாந் தேவே யெம்மை
சார்ந்துதிகழ் **அப்பூதி யடிகட்** கின்பந்
தந்தபெருந் தகையேயெந் தந்தை யேட்ட

சார்ந்தபதி நிறைவேயென் குருவே யெங்கள்
குலதெய்வ மேசைவக் கொழுந்தே யன்பர்
நேர்ந்தபெரு நெறித்துணையே யொப்பி லாத
செல்வமே யப்பனெனத் திகழ்கின் றேனே.

தென்படிக்கு மமுதமுன் றிருப்பாட்டைத் தினந்தோறும்
என்படிக்கும் போதென்னை யானறியே னறிவொன்றோ
மண்படிக்கு முளம்படிக்கு முயிர்படிக்கு முயிர்க்குயிருந்
தன்படிக்கு மடப்பவக்கனவ தனிக்கருணைப் பெருந்தகையே.

வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கா னற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாம லினிப்பதுவே.

திருநெறிமெய்த் தமிழ்மறையாந் திருக்கடைக்காப் பதனாற்
றிருவெண்காட் டியகாலத் தெறிந்தவெளிச் செறிவென்
பெருநெறியென் றுணர்த்திருந்து காட்டியநா வறிந்தேன்
பிழைபடாத் தெய்வமறை யீதெனப்பின் புணர்ந்தேன்
ஒருநெறியி லெனதுகரத் துவந்தளித்த நாளி
லுணராத வுளவையெலா மொருங்குணர்ந்து தெளிந்தேன்
தெருணெறிதந் தருண்மறைச் செப்பளிந்த பதத்தாற்
சிவகாம வல்லியிற் றிருவடித்தென் றடுத்தே.

மாற்றறி யாத செழும்பசும் பொன்னே
மாணிக்க மேசுடர் வண்ணக்கொ ழுந்தே
கூற்றறி யாத பெருந்தவ ருள்ளக்
கோயி லிருந்த குணப்பெருங் குன்றே.

வெற்றறி யாத சிற்றம்பலக் கனியே
விச்சையில் வல்லவர் மெச்சும் விருந்தே
சாற்றறி யாதவென் சாற்றுங் களித்தாய்
தனிநட ராஜவென் சற்குரு மணியே.

கோடையிலே யிளைப்பாற்றிக் கொள்ளும்வகை கிடைத்த
குளிர்தருவே தருநிழலே நிழல்கனிந்த கனியே
ஓடையிலே யூறுகின்ற தீஞ்சுவைத்தண் ணீரே
உகந்ததண்ணீ ரிடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே
மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லியபூங் காற்றே
மென்காற்றில் விளைசுகமே சுகத்திலுறும் பயனே
ஆடையிலே யெனைமணந்த மணவாளா பொதுவில்
ஆடுகின்ற வரசேயென் னலங்கலணிந் தருளே.

உன்னைமறந் திடுவேனோ மறப்பறியேன் மறந்தால்
உயிர்விடுவேன் கணந்தரியே னுன்னாணை யிது நீ
என்னைமறந் திடுவாயோ மறந்திடுவா யெனில்யான்
என்னசெய்வே னெங்குறுவே னெவர்க்குரைப்பே னெந்தாய்
அன்னையினுந் தயவுடையாய் நீமறந்தா யெனினும்
அகிலமெலா மளித்திடுநின் னருள்மறவா தென்றே
[illegible] இருக்கின்றேன் மறவேல்
திருக்கருணை மருட்ஜோதி யெனக்குவிரைந் தருளே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

L. Balasubramanian.

"Trust in God and do the right.
Skill avails where mere strength fails

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

மநுமுறைகண்ட வாசகம்.

காப்பு

அன்ன வயல்சூழ் அணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன் முறைகண்ட வாசகத்தைப்—பன்னுதற்கு
மேவ மிகுந்தா னிலைப்போர்க் கருட்பிறைக்கைத்
தூய முகத்தான் றுணை.

கற்றைச் சடையான்றன் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா—னைங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாக்
கரத்தான் பதமே துணை.

சோழநாட்டுச் சீர்மையும் திருவாரூர்ச் சிறப்பும்.

கடல்சூழ்ந்த உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களிலுஞ் சிறப்புடையதாய்; காவேரி யென்னுந் தெய்வத் தன்மையுள்ள நதியினால் எந்தக் காலத்திலுங் குறைவுபடாத நீர்வளப்பமுள்ளதாய்; வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை, கமுகஞ்சோலை, கரும்பஞ்சோலை முதலாகிய பலவுள்ள சோலைகள் அணியணியாக வொன்றையொன்று சூழ்ந்தோங்கப் பெற்றதாய்; அசோகு, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி

முதலான விருக்ஷங்களால் நெருக்கப்பெற்றும், வனங்கள் பசிய பசுஞ்சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும் அல்லி, நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற நீர் நிறைந்த ஓடைகளும், பொய்கைகளும், ஏரிகளும், குளங்களும் பலவிடங்களிலும் உள்ளனவாய்; செந்நெல் முதலாகிய பயிர்கள் மாறாது முப்போகமும் விளைகின்ற குறைவற்ற விளைவையுடைய வயல்கள் நிறைந்திருக்கின்றனவாய்; சிதம்பரம், பஞ்சநதம், மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேச்சுரம் முதலான திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் இடையிடையே உள்ளனவாய்; இல்லற தருமத்தில் என்றென்றும் பிறழ்படாத செல்வத்திலும் கல்வியிலும் மேம்பட்ட குடிகளுக் கிடமானதாய்; பல மாடங்களைக்கொண்டு பூமிதேவிக்கு முகம் போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாள லோகத்தைப் பார்த்திருக்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்டு, இந்திர லோகத்தை எட்டிப் பார்க்கின்ற உன்னதமுள்ள கோபுரங்களையுடைய மதிலும், உப்பரிகை, நந்தவனம், பூஞ்சோலை முதலானவைகளும், தெப்பதீர்த்தம், சோமதீர்த்தம், பைந்தரோடை, செங்குவளையோடை முதலான நீர்நிலைகளை முடையதாய்; தேர்வீதிகள், மாளிகைமாடங்கள், குதிரைப்பந்திகள், கோவிற்கூடங்கள், ஆஸ்தான மண்டபம், அரச மண்டபம், விசித்திர மண்டபம், விநோத மண்டபம், போக மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், கல்வி மண்டபம், கணக்கர் மண்டபம், பாடல் மண்டபம், பரிசன மண்டபம், சித்திர மண்டபம், தேவாசிரிய

மண்டபம், சித்திரக்கொடிஞ்சி, சிலம்பக்கூடம், ஆயுதசாலை, அமுதசாலை, அறச்சாலைகளு முள்ளதாய்; ரத்நமேடைகளும், கனகமாளிகைகளும், பளிங்கு மாடங்களும், மணிப்பந்தல்களும், மகா தோரணங்களும், மங்கல கோஷங்களுமுள்ள கடைவீதி, கணிகையர்வீதி, க்ஷத்திரியர்வீதி, வைசியர்வீதி, அரசர்வீதி, அந்தணர்வீதி, ஆதிசைவர்வீதி, சைவர்வீதி, வைதிகர்வீதி, தபோதன ரிருக்கை, சைவ முனிவர் மடம், சட்டைபத்தராறு முதலான வாய்ப்புக்களை யுடையதாய்; தியாகராஜப் பெருமா னெழுந்தருளிய கமலாலயமென்னுந் திருக்கோயிலை உள்ளே யுடையதாய்; சோழராஜர்கள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்வதற்குரிய ராஜதானியாய்; நிலமகள் திருமுகத்திலிட்ட திலகம்போல் விளங்கிய திருவாரூரென்கிற நகர மொன்றுண்டு.

மனுச்சோழன் மாண்பு.

அதிலே மூன்று சுடர்களிலும் முதற் சுடராகி மேன்மையடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜர்களில் சிறந்தவராய்; அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் வல்லவராய்; உயிருக் குறுதியைத் தருகின்ற நல்ல கேள்விகளை யுடையவராய்; எல்லா உயிர்களுக்கும் இதஞ்செய்கின்றவராய்; வேத மோதுதலும், யாகஞ் செய்தலும், இரப்பவர்க் கீதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும், ஆயுதவித்தையில்

பழகுதலும், பகைவரை அழிக்குமென்னும் ஆ-
[illegible]
முன்னர் குடிகளும், மாறுத பொருள்களும், மதி நுட்ப
[illegible]
[illegible]; வழக்கை [illegible],
[illegible]
[illegible] அழைப்பித்து
அந்த வழக்கைத் தீர்த்தும் அக்குறைகளை முடித்
துங் கொடுப்பவராய்; பாலோடு பழந்தேர்த்தாற்போல
[illegible] இனிய [illegible] சொல்பவராய்;
[illegible] முன்னே அறிந்துகொள்வதும் [illegible]
[illegible]
[illegible] முதலான [illegible]
மையாலும் குணவேற்றுமையாலும் உண்டாகின்ற
நன்மை தீமைகளை உள்ளபடி அறிந்துகொள்வது
மாகிய விவேகமுள்ளவராய்; அகங்காரம், காமம்,
கோபம், லோபம், மோகம், பொறாமை, வஞ்சகம்,
டம்பம், வீண்செய்கை முதலான குற்றங்களைத்
[illegible]; [illegible]
[illegible]
[illegible] செய்கைகளைச்
செய்து முடிக்கவல்ல நற்குணங்களையுடைய பெரி
யோர்களைச் சகாயமாகக் கொண்டு செய்யத்தக்க
காரியங்களைத் தெரிந்து செய்தும், செய்யத்தகா
காரியங்களைத் தெரிந்து விடுத்தும், [illegible]
[illegible] இட-

L. Balasubramanian

லைமையு மறிந்து காரியங்களை நடத்தியும், அந்தந்த வர்களது குணம் நன்மை வன்மை முதலான தன்மைகளை ஆராய்ந்து தெளிந்து அவரவர் தரங்களுக்குத் தக்க உத்தியோகங்களை அவரவர்க்குக் கொடுத்தும், பழமையாராட்டும், சுற்றந்தழுவியும், தன்னெதிர்ப்பட்டவர்களைத் தடுத்தும், ராஜவியற்கை, ஆரியவியற்கை, பயமியற்கை, தேசவியற்கை, காலவியற்கை முதலான உலகியற்கைகளை அறிந்து அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபடி ஆராய்ந்து செய்தும் நல்லொழுக்கத்துடையவராய்; குடிகளுக்கு அறுவகைய துன்பம் நேரிடுமாயின் அதைப் பகைவனாக எண்ணித் தடுக்குமத்ததுபோல் இரக்கங்கொண்டு மனுநீதியதனால் காவல் பொருந்தவராய்; அத்துன்பத்தை விட்டு இன்பத்தை அடையத்தக்க நல்வழியே அறியும்படி செய்விப்பதனால் தந்தையை யொத்தவராய்; அவர்களுக்கு அந்த நல்வழியைப் போதித்து அதிலே நடத்துகின்றபடியால் குருவை யொத்தவராய்; அந்தக் குடிகளுக்கு இகபர சுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று, அதுபற்றி முயற்சி செய்யும்போது வரும் இடையூறுகளை நீக்குகின்றபடியாலும் அந்த நல்ல வழியிலிருந்து தவறினால் அந்த குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை விதித்து அவ்வழியில் பின்னும் நடத்துகின்றபடியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய்; குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்தவன் கைபோல உடனே அந்த ஆபத்திலிருந்து நீக்கும்படி, கை கொடுப்பதனால் சிநேகனை

பொருந்தவராய்; நல்ல காரியமிது, கெட்ட காரியமிது வென்று காட்டுகிறபடியால் கண்போன்றவராய்; குடிகளுக்கு அச்சம் அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருதலால் உயிர் போன்றவராய்; குடிகள் தம்மை நினைக்குந்தோறும், "இப்படிப்பட்ட கருணை நற்செய்கைகளையுடைய புண்ணிய மூர்த்தியை அரச னாகப் பெற்ற நமக்குக் குறையொன்று மில்லை" என்று களிக்கின்றபடியால் பொன் மழையை பொருந் தவராய்; வைம்மாறு வேண்டாது கொடுத்தலால் மேகத்தை பொருந்தவராய்; அறிவே ஆயிரங் கண்க ளாகவும், கைகளே கற்பகமாகவும், கண்களே காம தேனுவாகவும், திருமுகமே சிந்தாமணியாகவும், மனத்திடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடியால் இந்திரனை பொருந்தவராய்; சிங்காதனமே செந்தாமரை யாகவும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் அடைதற்குரிய நான்கு மார்க்கங்களே நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு அந்தந்த மார்க்கங்களில் அந்தந்தப் பொருள்களை விருத்தி பண்ணுகிறபடியால் பிரமனை பொருந்தவராய்; ஆக்கினை சக்கரமே சக்கராயுதமாகவுஞ் செங்கோலே திருமகளாகவும், சிறந்த பெரும் புகழே திருப்பாற் கடலாகவும், பக்தமல்லாத காரியங்களை ஒழித் திருப்பதே போக நித்திரையாகவுங் கொண்டு மண் ணுலகிலுள்ள உயிர்களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்களால் அமுது கொடுத்து வரு கின்றபடியால் திருமாலை பொருந்தவராய்; நேர்வில்

லாமை நட்பமை யாப்பமை யென்னு மூன்றுமே, மூன்று கண்களாகவும், நாணியுடைமையைக் குலமாகவும் கொண்டு பாபங்களை யெல்லாம் நிக்கிரகஞ்செய்து வருகின்றமையால் உருத்திரமூர்த்தியை யொத்தவராய்; வாட்டத்தை நீக்கி மகிழ்ச்சி செய்கின்ற அருளுள்ளமையால் அமிர்தத்தை யொத்தவராய்; சம்பத்தியில் மிகுந்தவராய்; பொறுமையில் பூமியை யொத்தவராய்; தருமமே யுருவாகக்கொண்டு நீதிநிலையிலிருக்கு மனுநீதி தவறாது விளங்கிய மனுச்சோழ னென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவர் கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அச்சியர், கொச்சியர், தெக்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முதலான தேசத் தரசர்களெல்லாம் திறைகட்டி வணங்க உலக முழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச் செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்யுங்காலத்தில், உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் ஒப்போய் ஒருதுறையில் நீர்குடிக் குலாவியும், சிங்கமும் யானையுஞ் சேர்ந்திருந்தும், பருந்துங் கிளியும் பழகி மகிழ்ந்தும், கழுகுங் காகமும் கூடிப் பறந்தும், பூனையு மெலியும் பொருந்தியிருந்தும், இந்தப்படி மற்றுமுள்ள விரோதபாவ முயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் சிநேகஞ்செய்து வாழ்ந்திருக்கவும்; மரங்கள் புல்லுகள் முதலான நடையில்லாத உயிர்களும் வாடுதல் உலர்தல் உதிர்தல் வெட்டுண்ணல் முதலான குறைகளில்லாமல் வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருக்கவும்; பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருமழை தீப்பற்றல் இடிவிழுதல்

முதலான உற்பாதங்கள் சிறிது மில்லாமல் கருணாகரமான கார்ப்பம் மிதமான வெள்ளமும் பருவ மழையும் தவறாமை யுண்டாயிருக்கவும்; பசித்தோர் பட்டினியோர் அவதிருத்த பயிர்ச்ச முதலான துக்கத்தொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே சூழ்ந்திருக்கவும்; பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கின்ற ஜாதியாரும், பிரமசாரி கிரகஸ்தர் வானப்பிரஸ்தர் சந்நியாசி என்கின்ற ஆச்சிரமத்தாரும், சைவர் வைணவர் வைதிகர் என்கின்ற சமயத்தாரும், தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களில் குறைவு படாமல் வாழ்ந்திருக்கவும்; அன்னதானம், சொர்ணதானம், கோதானம், பூதானம் முதலான தானங்களும், தேவாலயங் கட்டுவித்தல், திருக்குள மெடுத்தல், செழுஞ் சோலை வைத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல், சத்திரங் கட்டுவித்தல் முதலான தருமங்களும், சாந்திராயண முதலான விரதங்களும், தியானஞ் செய்தல் ஜெபஞ்செய்தல் முதலான தவங் களுந் தவறாமல் நடந்திருக்கவும்; தியாகேசப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களுக்கும் திரி கால பூசைகளும் திருப்பணிகளும் திருவிழா முதலான சிறப்புக்களும் குறைவில்லாமல் நடக்கவும் அவரது ஆக்கினையே செய்வித்து வந்தது.

அவரது ஒப்புயர்வில்லா அரசாட்சியிலே பூவே பறிபடுவது; புனலே சிறைபடுவது; காற்றே அடைபடுவது; கல்லே கடினமுடையது; மாவே வடுப்படுவது; வாழையே குலைபடுவது; வண்டே மதுவுண்பது; பந்தே அடிபடுவது; பரியே கட்டுண்பது; நெல்லே குத்துண்

பது; செங்கதிரே போர்படுவது; வயலே வளைபடுவது; மாதர்கடையே குழைபடுவது; தரித்திரமே தரித்திரப் படுவது; தூக்கமே தூக்கப்படுவது; பொய்யே பொய்ப் படுவது; இவையல்லாமல் பொருள் பறிக்கப்படுவோரும், சிறைச்சாலையில் வைக்கப்படுவோரும், பகைகளால் அலைக்கப்படுவோரும், கடின மனமுள்ளவர்களும், விலைப்படுவோரும், ஆட்படுவோரும், மதயுண்போரும், அடிபடுவோரும், நஞ்சுண்போரும், போரிற் படுவோரும், கட்டுண்டோரும், வளைபடுவோரும், குழைபடுவோரும், தரித்திரப்படுவோரும், தூக்கப்படுவோரும், பொய்ப்படுவோரும் வேறே யில்லாமையாலே அந்நாட்டுச் செம்மையே விளங்கி யிருந்தது.

பிள்ளைப்பேறுகருதிப் பெருநோன்பாற்றல்

இந்தப் பிரகாரமாக மந்திரி முதலான அங்கங்களுடன் அரசாண்டிருந்த அம்மனுச்சோழனென்னும் சக்கரவர்த்தியானவர் புத்திரப்பேறின்மையால் மனம் வருந்தி, அப்பேற்றைப் பெறும்படி அநேக வருஷ காலமாக அநேக தானங்களும், தருமங்களும், யாகங்களும், விரதங்களுஞ் செய்தும், புத்திரோற்பத்தி யில்லாமையால், " புத்திரச்செல்வம் பெறாதவர் பொருட்செல்வம் பெற்றும் பயனில்லையே; புத்திரன் போல் நமக்கு இந்த அரசச்செல்வம் இம்மை மறுமை இன்பங்களைக் கொடாதே; சந்ததியில்லாவிட்டால் பிற்காலத்தில் கண்ணில்லாத முகமும் சூரியனில்லாத பக

னும் போல அரசனில்லாது இவ்வுலகந் தலைதடுமாறிப் போமே; ஆதலால் இனிப் புத்திரனைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தக்க முயற்சி நமது ஆண்டவனாகிய தியாகராஜப் பெருமானை வழிபடுவதேயல்லது வேறொன்றுமில்லை; ஆனால், மோக்ஷப்பேற்றைக் குறித்து நிஷ்காமியாக இத்தனை நாளும் வழிபட்டு வந்த நாம் இப்போது புத்திரப்பேற்றைக் குறித்துக் காமியாக நமதாண்டவனை வழிபடுவது தகுதியல்லவாயினும், ‘தீராக்குறைக்குத் தெய்வமே முடிவு’ என்கிறபடி எவ்விதத்திலும் தீராத புத்திரனில்லாக் குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலேதான் தீர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும்” என்று ஆலோசித்துத் துணிவு கொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம விதிப்படிக் கமலாலயமென்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து பயபக்தியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சாவரண வலமுஞ் செய்து உட்புகுந்து, தியாகராஜப் பெருமானது சந்நிதிக்கெதிரே அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும், நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப்பிய கையும், புளகமுற்ற உடம்புங்கொண்டு நின்று, “எம்பெருமானே! புத்திரப்பேறில்லாத குறையைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்துப் பலவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்து தமது அரண்மனைக்குச் செல்வர். இந்தப் பிரகாரம் நாடோறும் போய் வழிபட்டுப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே வந்தார்.

பிள்ளையைப் பெற்றுப் பெருவிழாச்செய்தல்

அவர்செய்யும் வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கித் தியாகராஜப்பெருமான் புத்திரப்பேறுண்டாகும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்ய, அந்த அநுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி வலம்புரிச்சங்கு விலையுயர்ந்த வெண்முத்தினைக் கருப்பங் கொண்டது போலத் தேவியார் தமது திருவயிற்றிற் கருப்பங்கொண்டு, பத்து மாதமுஞ் சென்று நல்ல சுபதினத்தில் தர்மதேவதை தாண்டவமாடவும், வானகத்தார் மலர்சொரிந்து வாழ்த்தவும், வையகத்தார் மனங்களிக்கவும், அதிதியாரானவர் ஆதித்தனைப் பெற்றது போலவும், மல்லிகைக்கொடி மணமுள்ள மலரைப் பெற்றதுபோலவும், எவ்வெவர்களும் அதிசயிக்கத்தக்க சர்வ லட்சணங்களும் நிறைந்த வடிவுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார்.

புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கிகள் அதிசீக்கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப் புள்ளவர்களாக எதிர்நின்று, "ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார் திருவயிற்றி லிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும், புண்ணியமே உயிராகவுங்கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக் காக்கின்ற புரந்தரனும் நாணமடையப் பூவுலகத்தைக் காக்கத்தக்க வல்லமையுள்ள புத்திரசிகாமணி உதயஞ் செய்தது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்ட மனுச் சக்கரவர்த்தியானவர் தூரதேசத்

திற்போயிருந்த கப்பல் துறைமுகத்தில் வந்ததென்று சொல்லக் கேட்ட வர்த்தகனைப் போலவும், அடிப் பிரிந்த மங்கையின் குரலோசையைக் கேட்ட நாயகனைப்போலவும், தாகங்கொண்டு தவிக்குங் காலத்தில் சமீபத்தே தண்ணீருண்டென்று சொல்லக் கேட்ட தேச சஞ்சாரியைப்போலவும், மனங்குளிர்ந்து உடல் பூரித்து அளவிடப்படாத களிப்புடையவராய் அந்தப் பாங்கிகளுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை வெறுப்படையும்படி பரிசு கொடுத்துத் தாம் நீராடி நியமங்கள் முடித்து, வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்குவிதைதானம்சொர்ணதானம் கன்னிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம் பூதானம் கோதான முதலான தானங்களைக்கொடுத்து, புத்திரன் பிறந்தநாள் தொட்டும் பன்னிரண்டு வருஷ மட்டுங் குடிகள் வரி கொடாமல் சர்வமானியமாகத் தாமே அநுபவித்துக்கொள்ளவும், திறை கட்டி வரும் அரசர்கள் ஏழு வருஷ மட்டும் அந்தத் திறைகளைக் கட்டாமல் தாங்களே எடுத்துக்கொள்ளவும், சிறைச்சாலையிலிருந்த சத்துருக்களை விட்டுவிடவும், பொக்கிஷசாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும் நாட்டிலுமுள்ளோர் யாவரும் தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய மட்டில் ஏழுநாள் வரையில் எடுத்துக்கொண்டு போகவும், தேவாலயங்களிலெல்லாம் புதிதாகத் திருப்பணிகளும், திருவிழா முதலான சிறப்புக்களும் செய்விக்கவுங் கட்டளையிட்டு, பின்னர்த் தான் தேடி வைத்த திரவியத்தைத் தெரியக் கண்டுகொண்டவனைப்போலத் திரை மறைவிலிருந்த

அச்செல்வக் குழந்தையை வெளிப்படக் கண்டு மன மகிழ்ச்சி யடைந்து, இளஞ்சூரியோதயம் போல இந்தப் புத்திரன் இவ்விடத்தில் உதயஞ் செய்தது சிவாநுக்கிரகமேயல்லது வேறல்லவென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாத்திரங்களில் வல்லமையுள்ள பெரியோர்களைக் கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அதிர்ஷ்டங்கள் நடனஞ் செய்கின்ற சாதக பலனைக் குறித்துத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வந்ததுபற்றி அக்கடவுளின் திருப்பெயர் கொண்டு வீதி விடங்கனென்னும் நாமகரணமும், அன்னப்பிராசனம் சௌள முதலான சடங்குகளும் மிகுந்த விபவமாகவும் வேதயுக்தமாகவும் அதது செய்யத் தக்க பருவங்களில் செய்வித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாசகீ ராட்டுவித்தும்; இனிய உணவுகளை யூட்டுவித்தும், பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலுஞ் செய்த பூஷணங்களைப் பூட்டுவித்தும், மார்மேலும் தோள்மேலும் மடிமேலும் வைத்து வைத்து முத்தாடியும், திருந்தாத குதலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தும், கற்பக விருக்ஷத்தின் கனியைக் கேட்பினும் அந்தக் கணமே தருவித்துக் கொடுத்தும், சிறிய விளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டுகளித்தும், கற்புள்ளவள் கணவனை உபசரிப்பது போல உபசரித்தும், படிப்பில் ஆசையை வைத்தவன் பாடத்தைப் பாராட்டுவது போலப் பாராட்டியும், தன்னை உயர்த்தவனுக்க நினைத்தவன் தருமத்தை வளர்ப்பது போல வளர்த்தும், முன் சிறுமையடைந்து பின் செல்வத்தைப் பெற்றவன் அச்

செல்வத்தைப் பாதுகாப்பது போலப் பாதுகாத்தும் புத்திர சம்பத்தினால் வரும் பயனை அடைந்தவரா யிருந்தார்.

வீதி விடங்கற்கு வித்தை கற்பித்தல்.

இந்தப்படி இளைப்பில்லாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர்க்க வாழை யிளங்குருத்துப்போல வளர்ந்து வருகின்ற புத்திரனுக்கு ஐந்தாம் வயதில் அட்சராப்பியாசம் செய்வித்து, ஏழாம் வயதில் சகல தேசத்தரசர்களுக்குந் தெரிவித்து, நகரை யலங்காரஞ் செய்வித்து, பத்மராகம் கோமேதகம் வயிரம் வைடூரியம் முதலான இரத்தினகசிதமான கலியாண மண்டபத்தில் வேத வேதாங்கங்களில் வல்லவரான பிராமணர்களும், சபாநுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்ள தபோதனர்களும் ஆசீர்வதிக்கவும், மன்னர் மண்டலீகர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் அமைச்சர் உறவினர் சிநேகர் முதலானவர் கண்டு களிக்கவும், சுமங்கலப் பெண்கள் சோபனம் பாடவும், பேரி சங்கம் மிருதங்கம் முதலான மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கவும், நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலியாணமும், சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆசாரியரைக் கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்வித்தார். சில நாட்களுக்குள்ளே வீதிவிடங்க னென்னும் அப்புத்திரனானவன் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள், இதி

காசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரியனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு வல்லமை யுள்ளவனாகி; யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ரதாரோகணம், வில்வித்தை, வாள்வித்தை, இந்திரஜாலம், மகேந்திரஜாலம் முதலான சமஸ்த வித்தைகளையுங் குறைவறக் கற்றுக்கொண்டு; ஆதிசேடனைப்போல் அறிவும், காமனைப்போல் கட்டழகும், ஆண்சிங்கம்போல் ஆண்மையும், மதயானை போல் நடையும், மார்த்தாண்டன்போல் வாய்மையும், கற்பகவிருட்சம்போல் கொடையுமுடையவனும்; சிவபக்தி, சிவகாருண்ணியம், பொறுமை, அன்பு, ஆசாரம், ஒழுக்கம், ஊக்கம், சாந்தம், சற்சனநேயம் முதலான நற்குணங்களுடன் உயிர்க்கு முடிவு நேரிடுமாயினும் உண்மையே பேசுவதும், உறுதியே சொல்லுவதும், இன்சொல்லே கூறுவதும், இதமே செய்வதும், பயனுள்ள காரியங்களையே பாராட்டுவதும், பிராமணர் தவத்தோர் முதலான பெரியோர்களைக் கண்டால் அன்போடும் அச்சத்தோடும் எதிர்கொண்டு தலையால் வணங்கி வாயால் வாழ்த்துவதுமாகிய நற்செய்கைகளை யுடையவனும்; மாதா பிதாக்களது மனக்குறிப்பறிந்து அவரிச்சையின்வழி நடந்து மகிழும்படி செய்து; இளமைப் பருவத்திற்றானே எல்லாம் அறிந்தவனென்று கண்டோர் கொண்டாடவும் கேட்டோர் மனங்களிக்கவும் இளவரசு பட்டத்துக்குத் தகுந்த பருவமடைந்திருந்தான்.

அரசிளங்குமரன் ஆலயம்போதற் கநுமதி பெறல்.

அப்படியிருந்த நாட்களில் ஒருநாள் அவ்வீதி விடங்கனென்னும் இராஜபுத்திரன் தன் பருவத்துக்குச் சேர்ந்த இராஜகுமாரர்களும் மந்திரிகுமாரர்களுஞ் சூழ்ந்துவர, தன் பிதாவாகிய மனுச்சோழனுடைய சமுகத்துக்கு வந்து, பிதாவினது திருவடிகளுக்கு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகத் தண்டனிட்டெழுந்து தூசொதுக்கியும் உடம்பொடுக்கியும் கைகட்டியும் வாய்புதைத்தும் எதிரே நிற்க, அப்போது மனுச் சக்கரவர்த்தியானவர் நெடுநாள் பிரிந்திருந்த கன்றினைக் கண்ட பசுவைப்போலவும் இடந்தெரியாதிருந்த புதையலை எதிர்ப்படக் கண்டவனைப்போலவும் கண்கள் களிகூரக் கண்டு, உள்ளமும் உடலும் பூரித்துத் தமது இரண்டு கைகளாலுந் தழுவி அணைத்தெடுத்து மடிமேல் வைத்து, உச்சி மோந்து, முதுகைத் தடவி "எனக்கு நெடுநாளாக இருந்த மனக்குறையைத் தவிர்த்து இம்மை மறுமைப் பயனைக் கொடுக்கும்படி பிறந்த அருமையாகிய அமிர்தத்தை யொத்த என் புத்திரனே! உன் மனதில் ஏதோவொரு எண்ணமுண்டானதாகத் தோன்றுகின்றது: அவ்வெண்ணம் இன்னதென்று வெளிப்படுத்தவேண்டும்" என்று கேட்டார். அதைகேட்ட வீதிவிடங்கன் "மூன்றுலகத்திலுங் கேடில்லாத கீர்த்தியை நாட்டிய பெருந்

தன்னையுடைய தேவரைப் பிரதானம் பெற்ற அது பேறுக்கு என்னைக் கொன்றுதந்து என்ன முறையிருக்கிறது? தமது குலதெய்வமாயும், இஷ்ட தெய்வமாயும் கமலாலயத்தி லெழுந்தருளிய தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசித்து வரவேண்டு மென்னும் எண்ணமொன்று மாத்திரமுண்டு. இவ்வெண்ணம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறும்படி தேவரீர் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

அதைக் கேட்டு அரசனவர், "சர்வ வல்லமையுள்ள சம்புவாயும் கருணைக் கடலாகிய கடவுளாயும், பிள்ளைக்கலி தீர்த்த பெருமானாயும் விளங்கிய தியாகராஜப் பெருமானைச் சேவிப்பதற்குத் தடையுண்டோ? தனக்கிணையில்லாத தருமபுத்திரனைத் தரிசிக்கவேண்டுமானால் தடுப்பவர் யார்? புண்ணியந் தேடப் புத்திரன் தொடங்கினால், தந்தை தடைசெய்வானோ? நானே கற்பிக்கவேண்டிய கல்வியைத்தானே தெரிந்து செய்யத் தொடங்குவது நான் பூர்வஞ் செய்த புண்ணியமல்லவோ? பிள்ளைதேடும் புண்ணியம் பிதாவுக்கு முண்டென்று பெரியோர் சொல்லுவது பிழைபடா தென்பதை நானறியேனோ? நெல் முதலான பயிருக்கு நீர் விடுவோரையும், குருடர்க்குக் கோல் கொடுப்போரையும், இரவில் வந்தவர்க்கு இடங் கொடுப்போரையும், அஞ்சி வந்தடைந்தவர்க்கு அபயங் கொடுப்போரையும், தாகங்கொண்டோர்க்குத் தண்ணீர் கொடுப்போரையும், பசிகொண்டு பரிதவிப்போர்க்கு அன்னங் கொடுப்போரையும், சேற்றில்

விழுந்து திகைக்கின்றோர்க்குக் கைகொடுப்போரை யும், ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டோரைக் கரை யேற்றுவோரையும், சத்திரங் கட்டித் தருமஞ் செய் வோரையும் தடுத்தாலும் குருதரிசனம் சிவஞானி தரிசனம் சிவதரிசனம் செய்வோரை ஒரு காலுந் தடுக்கப்படாது; ஆதலால், புத்திரனே! உனக்கு வேண்டிய சிறப்புக்களுடன் சுகமாகப் போய் ஆண்ட வனைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும் பெற்று வருவாய்'' என்று கட்டளையிட்டார்.

அந்தக் கட்டளையை அன்புடன் தலைமேற் கொண்டு வணங்கி விடைபெற்று, மாதாவினிடத்திற் போய்ப் பக்தியுடனே பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்று, அநேக விரதங்களை அனுஷ்டித்து அடியே னைப் பெற்றெடுத்து, கண்களை இமைகள் காப்பன போற் காத்து வளர்த்த தாயே! அடியேன் தெய்வ சிகாமணியாகிய தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்ய வேண்டும்; இதற்குத் தந்தையாருடைய சம்ம தம் பெற்றுக்கொண்டேன்; இனி உமது உள்ளமும் ஒருமித் தருளவேண்டும்'' என்று குறையிரந்து கொண்டான். அதுகேட்ட தாயானவள் உருக்கத் துடன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு, முகமலர்ந்து, முலைகளி லிருந்து பால் பீரிடவும் கண்களில் ஆனை நீர் அரும்பவும் தன்னருமைத் திருமகனை நோக்கி, "இறைவனையும்* என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்க வந்த நாயகமே! நாங்கள் முன்செய்த தவப் பயனாலே கிடைத்த முத்தமே! எங்கள் வருத்த

* இறைவன் - மனுச்சோழன்.

பெண்ணே! நீங்க வந்த மணியே! கல்வியிற் சிறந்த கண்மணியே! சுந்தர வடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்த குணமுள்ள சந்திரனே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! பெருநாளாகப் பலவிதமான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்நிதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம். அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்கவேண்டியது அதிக காரியந்தான்; ஆதலால், நீ போய்க் கண்ணுதலைக் கண்டு தரிசித்து, உமைபாகனை முதலான மங்கலக் கோலங்கண்டு எனது கண்கள் மணக்கோலமுங் கண்டு களிப்படைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னெண்ணம் விரைவில் முற்றும் படி இந்த வரத்தைத்தான் பெற்றுவரக் கடவாய்" என்று விடைகொடுத்தாள்.

தானை புடைசூழத் தலைவன் வெளிப்போதல்.

அவ்விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதிவிடங்கன், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், நெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும்; மாணிக்கமாலை, மரகதமாலை, முத்துமாலை, பவளமாலை, பொன்மாலை, வச்சிரமுடி, இரத்தின குண்டல முதலான திருவாபரணங்களும்; கொன்றைமாலை, தும்பைமாலை, வில்வமாலை, சண்பகமாலை, முல்லைமாலை, மல்லிகைமாலை முதலான திருமாலை

களும்; வெண்பட்டு, கோசிகப்பட்டு, பீதாம்பரர்
முதலான திருவாடைகளும்; மற்றும் வேண்டிய
திரவியங்களெல்லாமுந் தியாகேசர் கோயிலுக்குக்
காரியக்காரர்கள் வசத்தில் முன்னதாக அனுப்பு
வித்து; பின்பு தான் மஞ்சனச் சாலையில் வாச
நீராடி, வெண்பட்டுடுத்துச் சிவத்தியானத்துடன்
திருநீறு தரித்துத் திலகமணிந்து; கிரீடம், குண்ட
லம், கண்டசரம், வாகுவலயம், பதக்கம், சரப்பளி
கடகம், ஆழி, பொற்பூணூல், பொன்னரைஞாண்,
உதரபந்தனம், வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும்
பூண்டு, ஜோதிமயமான பீதாம்பர வுத்தரியம் மேலே
தரித்து; நவரத்தின மிழைத்தவொரு பொற்பிரம்
பைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, அரண்மனை வாசலை
விட்டு வெளியே புறப்பட்டு, வேதபாரகராகியவேதியர்
முதலானவர்களுக்குப் பலபல தானங்கள் செய்து;
மனோவேகமும் பின்னடையத்தக்க வேகமான நடை
யுள்ள நான்கு குதிரை கட்டிய மகா மேருவைப்போல
உயர்வுள்ள ரத்தின கசிதமாகிய ரதத்தின்பேரில்
ஆரோகணித்துக் கொண்டனன். அப்போது, வேத
வேதியர், மீமாம்சகர், தார்க்கிகர், வையாகரணிகள்,
சோதிடர், ஆயுர்வேதியர், வேதாந்தியர், ஆகமசித்
தாந்திகள், புராணிகர், சமயசாத்திரப் பிரசங்கிகள்
முதலான வித்தியா வல்லவர்களும்; மந்திரி, பிர
தானி, தானாபதி முதலான காரியத்தலைவர்களும்;
உறவினர், புரோகிதர் முதலானவர்களும்; மன்னர்,
மண்டலீகர், பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர் முத

லான அரசர்களுந் தங்கள் தங்கள் பெருமைக்குத்
தக்க வாகனங்களிலேறிச் சூழ்ந்து சென்றனர். நெற்
றிப் பட்டம் கிம்புரி முதலான அணிகள் சூட்டி அலங்
கரிக்கப்பெற்ற மதயானைகள் கர்ச்சித்துச் சென்றன;
முத்துக்குஞ்சம், முத்துவடம், முத்துவாளி, கிண்
கிணிமாலை, பொற்கலனை முதலான அணிகளால் அலங்
கரிக்கப்பெற்ற வலியுள்ள குதிரைகள் கனைத்துச்சென்
றன; வீரபட்டம், வீரசங்கிலி, வீரகண்டை முதலான
அணிகளையணிந்த வீரர்கள் ஆரவாரித்துச்சென்றனர்;
மங்கலப்பாடகர் பாடினர்; வந்தியர் மாகதர் புகழ்ந்
தனர்; மங்கல மங்கையர் வாழ்த்தினர்; நாடகக்கணிகை
யர் நடனஞ்செய்தனர். பட்டாங்கு படிக்கவும், கட்டி
யங் கூறவும், அஷ்ட மங்கலங்களை யேந்திச் சுமங்கலி
கள் சூழ்ந்துபோகவும், வெள்ளை வட்டக் குடைகள்
நிழற்றவும், வெண்சாமரை வீசவும், மயிற் குஞ்சங்கள்
சுழற்றவும், பூந்தட்டேந்தவும்; பேரிகை, தம்பட்டம்,
தக்கை, உடுக்கை, சச்சரி, தாளம், மத்தளம், தாரை,
சின்னம், மல்லரி, சங்கம், எக்காளம், ருத்திரவீணை,
நாரதவீணை, தும்புருவீணை, இராவஹஸ்தம், கின்
னரி, புள்ளாங்குழல் முதலான தோற்கருவி, துளைக்
கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, நரம்புக்கருவி
என்கின்ற ஐவகையானும் முப்பத்திரண்டு வாத்தியங்
களு முழங்கின; தேரிற்கட்டிய மணிகளினோசை கணீர்
கணீரென்று சத்தித்தன; ஆடுகின்ற மாதரது அடிக
ளிற் பூண்ட சிலம்போசை கலீர் கலீரென்று ஒலித்தன;
சகல மங்கல சம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகை

களின் வாயில்கள்தோறும் மலர்ப்பந்தரிட்டு; மணிமாலைகள் தூக்கி; வாழை கமுகுகள் நாட்டி; மெழுகிக் கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரணகலசங்களும், பொற்பாவைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முகவிளக்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைக்கயல்களும், கண்ணாடிகளும், பூக்கட்டுகளும், மங்கலமாக வைத்து அலங்கரித்து; பரிமள திரவியங்களைக் கலந்த பனிநீர் தெளித்துத் தூளி எழும்பாமல் தளஞ் செய்தும், ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங்களைக் கொண்டும் வீதி விளங்கியது. அவ்வீதியினிடத்துத் தேவேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ் செய்யப்போவதுபோல அவ்வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜகுமாரன் தேரை நடத்தினான்.

மைந்தன் எழில்கண்டு மங்கையர் மையல்கொளல்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவமாதர்களை யொத்த அவ்வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அப்புத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள் சூழ்ந்ததுபோலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை ஈக்கள் சுற்றியதுபோலவுஞ் சூழ்ந்துகொண்டனர். அம்மாதர் கலை நெகிழ்ந்தும், கைவளை சோர்ந்தும், கண்ணீர் ததும்பியும், குழலவிழ்ந்தும், கொங்கைகள் விம்மியும், பசலைபோர்த்தும், மையலடைந்த மனத்தவர்களாய், (" கரும்பை வில்லாகவுடைய காமனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அழகுடைய இள

வரசே! கன்னிகைப் பருவமுள்ளவளோ நான்; என் மேற் கடைக்கண் செய்யாயோ" என்றும், "எழுதப் படாத சுந்தரவடிவமுள்ள இளங்காளையே! புருஷர் முகம்பாராத பூவையே நான், என்னைப் புணர்ந்து போகாயோ" என்றும், "கண்களுக்கு நிறைந்த கட்டழகனே! காவலறியாத காரிகையே நான், என்னைக் கலந்து போகாயோ" என்றும், "சுபலக்ஷணங்கள் நிறைந்த சுந்தரவடிவனே! கலியாணமில்லாத கன்னிகையே நான், என்மேற் கருணை செய்யாயோ" என்றும், "மனுச்சக்கரவர்த்தி பெற்ற மதயானையே! சிறுவயதுள்ளவளோ நான், என்னைத் திரும்பிப்பாராயோ" என்றும், "அதிசயிக்கத்தக்க அழகனே! நிறையழியாத நேரிழையே நான், சற்றே நின்று போகாயோ" என்றும், "இந்த இராஜபுத்திரனுக்கு வீதிவிடங்கனென்று பெயரிட்ட பெரியோர்க்கு அனந்தநாம் அடிக்கடி தெண்டனிட்டாலும் போதாதே" என்றும் தம்மிற்றாமே பேசி மனமுருகித் தம்மை மறந்தார்கள். சில மாதரோ, "வாசமுள்ள தயிலம் பூசி மணமுள்ள மலர்மாலை சூழ்ந்து வாழைப்பூவிதழ் போல வகிர்ந்து குயில் முகம்போல முடியிட்டுப் பளிங்குச் சிமிழ்க்குள்ளிருந்து தோன்றுகின்ற பருத்த நிலக்கல்போல் தாவள்யமான தலைச்சாத்துக்குள்ளிருந்து சிறுகித் தோன்றுகின்ற குடுமியும், பார்க்கின்றவரது பார்வைக்கு இன்பந் தருகின்ற தோற்றமும், மாறாத மலர்ச்சியும், மனோரஞ்சிதமான அழகும், குளிர்ச்சியும் ஒளியும் பெற்றுச் செந்தாமரை மலர்போல் விளங்கும் முகமும்,

கருமை மிகுந்து செம்மை கலந்து காருண்யந் ததும்பி இங்கித மறிந்து சிறிதே யிமைத்து மனோரம்மிய மாய் மலர் போன்று நீண்ட கண்களும், ஒளிகொண்டு உயர்ந்து நீண்ட நாசியும், குண்டலமணிந்து நீண்டு அகன்ற செவியும், திரிபுண்டரந் தரித்துத் திலகந் தீட்டி அழகு பெற்று அகன்று உயர்ந்த நெற்றியும், பவளம்போற் சிவந்து திரண்ட உதடும், முல்லையரும்புகள் போலச் சிறுத்து நெருங்கி ஒளிவீசும் பற்களும், குறுகி மென்மையாகிச் சிவப்பேறிய நாவும், கண்டசர முதலான ஆபரணங்களை யணிந்து வலம்புரிச் சங்குபோல் திரண்ட கண்டமும், மத்தளம் போலத் திரண்டு மந்தரமலைபோல உயர்ந்து கண்டோர் கண்களையுங் கருத்தையுங் கட்டுகின்ற சுகந்த மாலையணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும், வீணைத் தண்டு போல நீண்டு தாழ்ந்து கடகமணிந்த கையும், தாமரை மலர்போற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற் சொர்ணம் பொழிகின்ற முன் கையும், விளக்க மிகுந்து பதக்க முதலானவை அணிந்து களப கஸ்தூரிகள் பூசிக் கண்ணுடிபோல அகன்று மலைபோல உயர்ந்த மார்பும்,சிறுத்துயர்ந்த வயிறும், ஆழ்ந்து அழகுபெற்ற உந்தியும்,யானைத்துதிக்கைபோன்றுதிரண்ட தொடையும், வட்டந் தோன்றாது தசைகொண்டு செழிப்புள்ள முழங்காலும், திரண்டு நீண்ட கணைக்காலும், தாமரை மலர்போன்று வீரகண்டையணிந்த கால்களும், வரம்பு கடவாத வடிப்பமுள்ள வடிவமுடைய இந்த இராஜ புத்திரனைக் கண்டு களிப்பதற்கு நாமென்ன தவஞ்

செய்கின்றதே!" என்றும், "இராஜ லக்ஷ்மியே இந்தக் குமாரனை சொரூபத்துடன் பிரசவித்தனளோ யாதோ; இவனழகுக்குத் தக்க மாதினை இனி எங்கே உண்டு பண்ணுவாரோ!" என்றும், "இவ்வழகனது வடிவைக் கண்டால் உருகாத கருங்கல்லும் உருகுமானால் பேதை வயதுள்ள பெண்கள் மனம் உருகாதிருக்குமோ!" என்றும், "இவனது பூரண சந்திர பிம்பம்போன்ற புன்னகை முன்னரே முன்னமைத்திருப்பான பெண்களுக்கெல்லாம் பிதற்றுதலே!" என்றும் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அரசிளஞ் சேனை ஆடவர் போற்றல்.

அங்கிருந்த வாலிபர் வார்த்திபர் முதலான புருஷர்களெல்லாரும் கண்டு "ஆ! ஆ!! இந்தப் புத்திரனே இராஜபுத்திரன், இவனுக்குமுன் மற்ற இராஜபுத்திரரெல்லாம் இராஜ்ய புத்திரரே" என்றும் "இவன் வடிவே வடிவு, இவன் வடிவுக்குமுன் மற்றவர் வடிவெல்லாம் மாவடிவே" என்றும்; "இவன் கற்ற வித்தையே வித்தை, இவனுக்குமுன் மற்றவர் கற்ற வித்தையெல்லாம் மாயவித்தையே" என்றும்; "இவன் குணமே குணம், இவனுக்குமுன் மற்றவர் குணமெல்லாம் விலங்கின் குணமே" என்றும்; "இவனே இராஜா, இவனுக்குமுன் மற்ற இராஜரெல்லாம் பூஜாரே" என்றும்; "இவனே வீரன், இவனுக்குமுன்

மற்ற சீமான்களெல்லாங் கலேமான்களே" என்றும் பேசி வியந்தோர் பலர். "இவன் வீரமே வீரம், இவன் வீரத்துக்குமுன் மற்றவர் வீரமெல்லாஞ் சவ்வீரமே" என்றும்; "இவன் யௌவனமே யௌவனம், இவன் யௌவனத்துக்குமுன் மற்றவர் யௌவனமெல்லாம் வெவ்வனமே" என்றும்; "இவன் பாக்கியமே பாக்கியம், மற்றவர் பாக்கியமெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே" என்றும்; "இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவர்; மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரே" என்றும் பேசினோர் சிலர். "இந்தக் குணரத்தினமான புதல்வனைப் பெறுதற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோன்பு நோற்றாரோ" என்றும்; "வெற்றியையுடைய வீரசிங்கம்போன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாந்தந் ததும்புகின்றதே" என்றும்; "இவனது கண்கள் கருணை பொழிகின்றனவே" என்றும்; "இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின்றதே" என்றும்; "நெடுநாளாகக் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி எதிர்பார்த்திருந்த நமக்கு இன்று தியாகராஜப் பெருமான் திருவருளல்லவோ இந்த இராஜபுத்திரனை இவ்வீதியில் வரும்படி செய்தது! இனி, அவ்வருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோம்?" என்றும் பேசி மகிழ்ந்தோர் சிலர். "இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப் பெருமான் வரத்தினால் தோன்றினான் என்பதை இவனது அற்புதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே" என்றும்; "நமதரசனுக்குச் சந்ததி இல்லாமையால் பிற்காலத்

தில் உலகம் என்ன பாடுபடுமோவென்று எண்ணி இளைத்திருந்த நமது துன்பத்தையெல்லாம் நீக்கி இன்பத்தைக் கொடுத்த இப்புத்திரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையே" என்றும்; "மனுச்சோழ மகாராஜனைப்போல நம்மையெல்லாம் பாதுகாத்து வருவானென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேண்டுமோ! இவனிடத்திற் கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்களே காட்டுகின்றன" என்றும் பலர் பலவிதமாகத் தனித் தனிச் சொல்லிக்கொண்டு சூழ்ந்து நின்றார்கள். இந்தப் பிரகாரம் அவ்வவ் வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பார்த்துப் பார்த்துப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து நெருங்க வீதிவிடங்கன் தேரிலேறிச் சென்றனன்.

இளைஞன்தேர்க்கீழ் இளங்கன்றரைபடல்.

அரசகுமாரன் செல்லும்போது, ஒரு வீதியில் தேரிலே கட்டிய குதிரைகள் தேர்ப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்தின் வசமாகி, அதிவேகமாக அத்தேரை இழுத்துக்கொண்டு சென்றன. அத்தருணத்தில் தாய்ப் பசுவானது பின்னேவர, முன்னே வந்த அழகுள்ள ஒரு பசுக்கன்றானது "இளங்கன்று பயமறியாது" என்கிற மொழிப்படியே துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு எதிரே வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற ஜனத்திரள்களுக்குள்ளே ஒருவருமறிந்து கொள்ளாதபடி ஊழ்வினையாற் கண் மயக்கம் செய்

விழுந்து, மட்டற்ற அதிவேகமாகச் செல்கின்ற தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு, அரைபட்டு, உடல் முறிந்து, குடல்சரிந்து, உயிர்விட்டுக்கிடந்தது.

இளவேந்து உற்றதுன்னி இறைவனை இறைஞ்சுதல்.

உடனே அந்தப் பசுக்கன்று தனது தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட வீதிவிடங்கன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடுங்கித் தேரிலிருந்து கீழே விழுந்து, சொல்லொணாத துன்பத்தோடும் பயத்தோடும் எழுந்துபோய், அப்பசுக்கன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதிமயங்கி, மனம் பதைத்துக் கையுங் காலும் நடுக்கெடுக்கப் பெருமூச்சுவிட்டு, உடம்பு வெயர்த்துச் சோபமடைந்து விழுந்து, அறிவு தெளிந்தெழுந்து, கண்களிலே நீர் ஆறாய்ப் பெருக நின்று, “சிவசிவா! சிவசிவா!! சங்கரா! சங்கரா!! சம்புவே! சம்புவே!! மகாதேவா! மகாதேவா!! தியாகராஜப்பிரபு! தியாகராஜப்பிரபு!! தேவரீரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று வந்த அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத பாவி இவன், நம்மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று திருவுளங் கொண்டதாலோ என்னை இந்தப் பழிக்கு ஆளாக்கியது? தேவரீரைத் தரிசனஞ் செய்ய எண்ணி வந்த அடியேன் கால்வருந்த நடந்துபோகாக்கியுடனே வந்து தரிசிக்க

வேண்டேம்; அவ்வாறு செய்யாமல், செல்வச் செருக்கினால் தேரி லேறிக்கொண்டு ஆடம்பரங்களுடன் பக்தியில்லாதுபகல் வேஷக்காரன்போல டம்பவேஷங் காட்டி வந்த அன்பில்லாத பாவியாகிய என் பிழையைக் குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமானிடத்துக் குறைசொல்லத் தகுமோ?

இப்படிப்பட்ட பெரும்பாதகஞ் செய்வதற்கோ, நீசனாகப் பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம் பிறந்ததுபோல் மனுநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத்தில் எதிரற்ற பாவியாகிய நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாத மனுச்சோழராகிய என் பிதாவுக்குப் பெரும்பழியைச் சுமத்தத் தானோ பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சீர் பெறலாமென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடையாது தீராப்பழி கிடைத்ததே! ஐயோ! “என்னம் பொய்யாகும், எளிதம் மெய்யாகும்” என்கிற வார்த்தைகள் என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப் பட்டனவே; ஐயோ! நான்கற்ற கல்வியெல்லாங் கதை கேடாய் முடிந்தனவே; நான் கேட்ட கேள்வியெல்லாங் கேடாய் முடிந்தனவே; நான் அறிந்த அறிவெல்லாம் அவமாய்விட்டனவே; நான் தெளிந்த தெளிவெல்லாந் திகைப்பிட்டனவே! அரகரா! இப்படிப்பட்ட நிந்தை வருமென்று அறிந்தால் தேரிலேறேனே; பசுவைக் கொலை செய்வித்த பாவங்களிலெல்லாம் பெரும் பாவம்! அதைப் பார்க்கிலும் பசுங்கன்றைக் கொலை செய்வது பஞ்சமா பாதகத்திலும் பதின்மடங்கு

அதிசயமென்று பெரியோர் சொல்லக்கேட் டிருக்கிறேன், இன்று அந்தப் பாதகத்திற்கு ஆளாகியும் உயிரை விடாமல் உடலைச் சுமந்திருக்கிறேனே; இளங் கன்று எதிரே வரவும் அதைப்பாராமல் அதன்மேல் தேரை நடத்தியது செல்வச் செருக்கல்லவோ என்று உலகத்தோர் பழிக்கும் பழிக்குத்தான் உடம்பெடுத் தேன்; நான் புத்திபூர்வமாக எவ்வளவாயினும் அறிந் திருந்தேனானால் இப்படிப்பட்ட அபாயம் நேரிட வொட்டேன். என்ன செய்வேன்! என்ன செய்வேன்!! மனுச்சோழர் காலத்தில் அவர் புத்திரன் ஒரு பசுங் கன்றைக் கொன்றானென்னும் பழிமொழியை உலகத் தில் நிலைபெற நாட்டினேனே; நீதி தவறாது உலகத் தையெல்லாம் ஆளுகின்ற மனுச்சக்கரவர்த்தி யென் னும் மகாராஜனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கும்படி யிருந்த நல்வினை இப்போது பேயாகப் பிறப்பதற்குத் தக்க தீவினையாய் விட்டதே. இந்தப் பிறப்பிலே இப்பழியை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பிறப்பில் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ! தூய்மையுள்ள சூரிய குலத்திற்கு ஆதியாகிய மனுவென்பவரும் அவர் வழிக்குப் பின்வழியாகத் தோன்றிய குலோத்துங்க சோழர், திருநீற்றுச் சோழர், காவிரி கரைகண்ட சோழர், மனுநீதிச்சோழர், இராஜேந்திர சோழர், ராஜ சூடாமணிச் சோழர், ராஜராஜ சோழர், உறை யூர்ச் சோழர், மல்லானந்த சோழர், கங்கைகொண்ட சோழர், தேவர் சிறைமீட்ட சோழர், மாபுலிகண்ட சோழர், எமனைவென்ற சோழர், சுந்தரச் சோழர்,

மெய்ந்நெறிச் சோழர் முதலான என் முதாதைகளாக முன்னோர்களெல்லாம் நிலைமையைப் பேராது செங்கோல் நடத்தி வைத்த கீர்த்தி இக்காலத்தில் அபிப் பிராயமாக பழியைப் பெற்ற என்னால் மறைந்து போகும்படி நேரிட்டதே; ஐயோ! இதை எண்ணும் போது நான் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம் பானேனே? மாமழிக்க வந்த வச்சிராயுத மானேனே; கன்றுக்குப் பாதகஞ்செய்தவனைக் கண்டாலும் பாவ மென்று சொல்லுகிற பெரியோர்கள், கோக்கன்றைக் கொல்லவிட்ட என்னைக் குறித்து என்ன சொல் வார்கள்?

இறந்தகன்று எங்கே பிறந்ததோ! எங்கே வளர்ந் ததோ! எங்கேயோ என்னவிதமோ! இங்கே வந்து இறக்க நேரிட்டதே! சுந்தரமுள்ள இக்கன்று இறந்த தைக் கண்ட எனக்கே இவ்வளவு துக்க முண்டாயிருக் கின்றதே; இதை ஈன்ற தாய்ப்பசு கண்டால் என்ன பாடுபடுமோ! இச்செய்தியை என் பிதாவானவர் கேட்பாரானால் அதால் முடிவரோ! மார்க்கநீதி ரத்திலே பழிபெற்று சாகந் செய்கின்றவர்களையுந் தண்டிக்கின்ற தந்தையார் திருமுகத்தில் தருதியல் லாத பழியைப் பெற்று தண்டனைக்காளாகிய நான் எவ்வாறு விழிப்பேன்! இனி இவ்வுலகில் பழிக்காளாகி உயிரிருந்து உலாவி உயிர் வைத்திருக்கமாட்டேன். இப்போ என்னுயிரை இழந்துவிடுகிறேன்" என்று பலவிதமாகப் பரிதபித்து, துக்க சமுத்திரத்தி லழுந் திக் கரைகாணாதவனாகி நின்றனன்.

சோர்வுடைச் செல்வனைச் சூழ்ந்தோர் தேற்றல்.

(உடன் சூழ்ந்துவந்த அந்தணர் அமைச்சர் முதலானோர் இராஜகுமாரனைப் பார்த்துத் தாங்களும் விசனமடைந்தவர்களாய், "ஐ! விவேகமுள்ள வீதி விடங்கனே! நீர் என்ன கெடுதி நேரிட்டதென்று இப்படிப் பிரலாபிக்கின்றீர்! அந்தப் பசுவின் கன்றை நீர் கொல்ல வேண்டுமென்று கொன்றீரோ! அல்லது அந்தக் கன்று தேர்க்காலில் அகப்படுவதை அறிந்தும் அஜாக்கிரதையாயிருந்தீரோ! அக்கன்று ஓடி வந்ததைச் சூழ்ந்திருந்த நாங்கள் ஒருவரும் அறியோமே! நீரெப்படி யறிவீர்? அது கர்மவசத்தாலே எல்லார் கண்களிலும் மண்களைத் தூவி வலிய வந்து மடிந்ததே! அதற்கு நீர் என்ன செய்வீர்? மிருக ஜாதிகளிலே உயர்வுள்ள பசுவின் கன்று இறக்கநேரிட்டதேயென்று எண்ணியெண்ணிச் சோர்ந்து போகின்றீர்! ஆனால், அதற்கென்ன செய்வோம்! பொன் கத்தியென்று கழுத்தறுத்துக் கொள்ளலாமோ! இதனால் உமக்குப் பழிபாவம் ஒன்றுமில்லை; ஆயினும், இது பற்றி உமது மனது அலைபாய்ந்து அலைவு கொள்ளுகின்றபடியால் வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுள் இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக் கேட்டறிந்து செய்து கொள்ளலாம். நீர் சித்தங் கலங்காமல் தேறியிரும்" என்று சொன்னார்கள்.)

கோமகன் குடும்பகதை கூறல்.

அதுகேட்ட வீதிவிடங்கன் அமைச்சர் முதலியோரைப் பார்த்து, "நடுவாகப் பேசுகின்ற நல்லோர்களாக இருந்தும் காலவேற்றுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முக நட்பாகப் பேச முகந் துடைக்கின்றவர்கள்போற் சொன்னீர்கள்; இஃதென்ன ஆச்சரியம்! பூர்வம் எங்கள் வம்சத்தில் சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒருவர், ஒரு வேடன் துரத்திக்கொண்டுவரப் பயந்து அடைக்கலமாகப் புகுந்த புறவுக்கு அபயஹஸ்தஞ் செய்து, பின்பு அவ்வேடன் வந்து புறவைக்கேட்டு வழக்கிட்டபோது அந்தப் புறவுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில் வைத்தும் நிறைகாணாமலிருக்க அது கண்டு தாமும் அந்தத் தராசிலேறினார். அவர் பட்சி ஜாதிகளில் சாமானியப் பிறவியாகிய புறவின் உயிர்க் கொலைக்கே அஞ்சித் தம்முடம்பைக் கொடுத்ததுமன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாரானால், அப்பட்சி ஜாதிகளில் விசேடப் பிறப்பாகிய கருடன் முதலான உயிர்களினிடத்து எப்படிப்பட்ட காருண்யமுள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்? அதனினும் உயர்ந்த மிருக ஜாதிகளில் எவ்வகைப்பட்ட கிருபையுடையவரா யிருக்கவேண்டும்? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில் எப்படிப்பட்ட இரக்கமுள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்? அதனினும் பசுவின் கன்றுகளிடத்தில் எவ்வகைப்பட்ட தயையுள்ளவரா யிருக்க

வேண்டும்? அப்படிப்பட்டவருடைய வம்சத்தில் நான் பிறந்தும் இன்று வீதியில் வரும்போது யாரோ பயங்காட்டித் துறத்த அதனால் நடுங்கி என்னெதிரே அடைக்கலமாகத் துள்ளியோடிவந்த இந்தப் பசுக் கன்றை அபாயஸ்தங் கொடாமல்அநியாயமாகத் தேர்க் காலில் அகப்பட்டிறந்துபோகச் செய்தேனே! இப் படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தால் தீரும்? என்னை இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளும்படி சொன்னீர்களே; எங்கள் வம்சத்திலிருந்த அரசர் கள் இரக்கத்துடன் நீதி தவறாது அரசு செலுத்தி வந்த கிரமத்தையும், என் பிதாவாகிய மனுச்சோழர் நடுநிலைமை தவறாமல் எவ்வுயிர்களையும் தம்முயிர் போலப் பாதுகாத்து வருகின்ற முறைமையையும், அரசர்க்குக் கோபூசை செய்வது கடனென்ற வேத வாக்கியத்தையும், அரசர் பசுக்களுக்கு யாதொரு குறைவும் நேரிடவொட்டாமல் மிகுந்த ஜாக்கிரதை யுடன் விருத்தி செய்விக்க வேண்டுமென்கிற பெரி யோர் வாக்கியத்தையும், ஐயோ! எங்கே அனுப்பி விட்டு இங்கே பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுவேன்" என்று துயரத்துடன் சொல்லினான்.

இளங்கன் றிறந்தது விதியெனத் தேற்றல்.

அது கேட்ட அவ்வந்தணர் முதலானவர்கள் அக் குமாரனைநோக்கி, "வாராய் இராஜபுத்திரனே! நாங்கள் முகத்துக் கிர்சையாக முன்னென்று பேசிப் பின்

சென்று சொல்லுகின்றனர்களல்லவா ; செங்கோலரச
ர்களுடன் பழகியிருந்தும் எங்கள் பாவம் இன்
னும் பரந்து கன்றைப் புரப்பாயில்லையென்று
தோன்றுகின்றது. உலகத் தந்தையாகுமாறுமுன்னை
படி சொல்லுவோமேயல்லது புதிதாகத் தொடுத்துப்
பொய் சேர்ப்போமோம். நாங்கள் சொல்லும் வார்த்
தைகளிற் பரிகாரத்தைக் கேட்கக்கடவீர். அந்தப்
பசுங்கன்று ஒருவர் தூண்டுத அதனால் பாய்ந்து அடைக்
கலாக வேண்டுமென்கிற அறிவோடு படக்கெடுதியே
அடைந்ததன்று ; அல்லது தானே துள்ளிக் குதித்து
முடிந்ததுமன்று ; அதை இன்னவிடத்தில் இன்ன
காலத்தில் இன்னபடி இறக்குமென்று விதித்திருந்த
அதன் தலைவிதியே அதனைத் துரத்திக்கொண்டு வந்து
தேர்க்காலில் அகப்படுத்திச் சிதைத்துவிட்டது ;
அதன்விதி அப்படியிருக்க நீர் வீணாக வியசனப்படுவ
தில் என்ன பலன்? 'தும்பைக்கோணத்துப் பள்ளன்
கொள்ளை கொண்டுபோகத் தஞ்சாவூர்ப் பார்ப்பான்
தண்டங் கொடுத்தான்' என்னும் பழமொழிபோல
அதனுயிரை விதி கொள்ளைகொள்ள உம் உயிரைத்
தண்டங் கொடுப்பதேன் ; நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல்
தேறியிருப்பீர்" என்று சொன்னார்கள்.)

பிராயச்சித்தத்திற்குப் பெரியோரை நாடல்.

(அதுகேட்டு இராஜபுத்திரன், "சிவதரிசனஞ்
செய்ய எண்ணித் தேரிலேறும்போதே கால்தவறியும்

இடது தோளும் இடது கண்ணும் துடித்துங் காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல் புறப்பட்ட என் மதியை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனே! அரசர் குலத்திற் பிறந்தும் என்னை இழிகுலத்தார் செய்யும் செய்கையைச் செய்வித்த என் விதியை நினைத்துத் தான் துயரப்படுவேனே! மாசில்லாத சூரியகுலத்துக்கு மாசுண்டாகும்படி செய்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனே! பிதாவுக்குப் பழிசுமத்தப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனே! இந்தக் கன்று இறந்ததை நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனே! இக்கன்றின் இறப்பைக் கண்ட தாய்ப்பசு துக்கப்படுமென்பதை நினைத்துத் துயரப்படுவேனே! நானொருவன் எதற்கென்று துயரப்படுவேன்! என்ன செய்வேன்! செய்யத்தக்கதொன்றும் இன்னதென்று அறியேனே! ஆயினும் "முற்ற நனைந்தார்க் கீரமில்லை" என்பதுபோல முழுதும் பழிப்பட்ட எனக்கு இனியென்ன துக்க மிருக்கின்றது! இனிப் பெரியோர் சொல் கடக்கப்படாதென்பதுபற்றி உமது சொற்படியே இதோ இரதத்தில் ஏறுகின்றேன்; என்னை எப்படிப் புனிதனாக்கவேண்டுமோ அப்படிச் செய்து கடைத்தேற்றுவது உங்களுக்கே கடன்" என்று சொல்லி யேறி, இரதத்தை வந்தவழியே திருப்பிவிட்டுப் பிராயச்சித்தம் அறிந்து செய்விக்கத்தக்க பெரியோர்களிடத்துக்குப் போயினன்.

கன்றிழந்த ஆ கதறி வருந்தல்.

இந்தப் பிரகாரம் இராசகுமாரன் போனபின்பு, இறந்துவிட்ட அக்கன்றைப் பெற்ற தலையீற்றாய் பசு வானது தன் கன்று துள்ளிக் குதித்தோடிய வழியே போய், அந்தக் கன்று தேர்வழிபுக்கு கிடப்பதைக் கண்ணாரக் கண்டவளவில் குலைகுலைந்து, நடுநடுங்கி, புத்தி மயங்கி, ஒன்றுந் தெரியாமற் சுழற்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பைப்போற் சுழன்று சுழன்று ஓடி ஸ்தலத்தில் வந்து, உடல் சோர்ந்தும் குடல் கரிந்தும் உயிர்விட்டுக்கிடப்பதைப்பார்த்துச் சோர்ந்துவிழுந்து, தரையிலே தப்பிப் பிணம்போற் கிடந்து, பின்பு சற்றே தெளிவடைந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அந்தக் கன்றைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கோவென் றலறி யலறி, அதனுடம்பை முகர்ந்து முகர்ந்து, "இதென்ன தீ வினையோ! இதென்ன இந்திரசாலமோ! இதென்ன விபரீதமோ! வாலைத் தூக்கிக் கால் விரைத்து எனக்கு முன் துள்ளியோட இப்போது பார்த்தேனே! இத் தீவினையில் இப்படிப்பட்ட இடரிருக்குமென்று சற்றாயினு மறிந்தேனே! காசி முதலான தீர்த்தயாத் திரை செய்தும், சிதம்பர முதலான ஸ்தலயாத்திரை செய்தும், திருக்கோயில்களிலுந் திருவீதிகளிலு முள்ள புல் முதலானவைகளை வாயினாற் களைந்து திருப்பணி செய்தும், புல் மேயாமலும் நீர்குடியாம லும் தேகநாள் விரதங்காத்தும் உன்னைப் பெறப்பட்ட பாடு தெய்வம் அறியுமே! அவ்வளவு பாட்டையும்

அலமாக்கிப் போட்டு, செங்கன்றே! என்னைத் தெருவில் விட்டாயே! உன்னைப் பெறுகிறதற்கு நோற்ற நோன்புகளால் வந்த இளைப்பு இன்னும் ஆறவில்லையே! இதற்குள் இப்படிப்பட்ட ஆறாத பெருநெருப்பை அடிவயிற்றில் வைத்தாயே! இந்தத் துக்கத்தை இனி எந்த விதத்தினாற் சகித்துக்கொள்ளுவேன்! 'பாவிக்குப் பாக்கியந் தக்காது' என்பதற்குச் சரியாகப் பளிங்கு போன்ற நிறமும், பால் வடிகின்ற முகமும், சிறுத்துத் திரண்ட திமிலும், கடைந்தெடுத்தது போன்ற கால்களும், வாழைச் சுருள்போன்று வளர்ந்த வாலும், சித்திரக்கன்றுபோன்று சுபலக்ஷணங்களைப் பெற்ற வடிவமுடைய நீ நிர்ப்பாக்கிய முள்ள எனக்குத் தக்காமற் போய்விட்டாயே! உன்னுடைய சுந்தரமுள்ள வடிவத்தைக் கண்டாற் காமதேனுவுங் கட்டியணைத்து முகங் குளிர்ந்து முத்தங்கொள்ளுமே! நான் உன்னைப்பற்றியல்லவோ உயிர் தரித்து உலகத்திலுலாவியிருந்தேன்! இன்னும் ஒருதரம் உன்னழகிய முகத்தைக்கண்டு, என்மடிசுரந்து, பால் சொரியக் காண்பேனோ! ஐயோ! உன்னை 'ஆயிரங் கன்றுகளிலும் அழகுள்ள கன்று' என்று கண்டோர் சொல்லக் களிப்புடன் கேட்ட என்காதுகளால், இன்று 'இளங்கன்றை இறக்கவிட்டு மலட்டுப்பசுப்போல வருந்துகின்றதே' என்று பலரும் பழித்துப் பேசுகின்ற வார்த்தையை எவ்வாறு கேட்பேன்?'' என்று எண்ணி எண்ணி மனமழுங்கி, இளைப்படைந்து, மூர்ச்சித்து, மறுபடியுந் தெளிந்து, இறந்து கிடக்கின்ற கன்றி

னுடம்பை உற்றுப்பார்த்து, இரதத்தின் சக்கரம் ஏறுண்டு இரத்தஞ் சொரிய அழுந்திக் கிடக்கின்ற வடிவைக் கண்டு, "ஓகோ! என் ஏழை மதியால் ஏதோ ஒரு சொற்பமான அபாயத்தால் விழுந்திறந்த தென்று எண்ணி இரங்கினேனே! இவ்வடிவைப் பார்க்கும்போது தேர்ச்சக்கரம் ஏறுண்டு உடல் சின்னப்பட்டு இறந்ததாகத் தெரிய வருகின்றதே! ஆ! ஆ!! உனக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பவிக்கும்படி நானென்ன பாவஞ் செய்தேனோ! குழந்தாய்! ஓ! நீ தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப் பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ! உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி எரிகின்றதே" என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, விம்மி விம்மி, வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கீழே விழுந்து மெய்ம்மறந்து கிடந்து பின்பு எழுந்து, "என் கன்றினைத் தேர்க்காலில் அழுத்திக்கொன்ற காருண்யமில்லாத கண்மூடியைக் கண்டால் என்னிரண்டு கொம்புக்கும் இரையாக்காது விடுவேனோ! மைந்தரைப் பெறாத மலட்டுத்தன முள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யத் துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிந்தவன் இன்னுமென்ன செய்யத் துணியான்!" என்று வெம்பியும், "துன்பஞ் செய்விக்குந் துஷ்டர்களுக்கும், கொலை செய்கின்ற கொடுந் தொழிலோர்க்கும் இடங்கொடாத இந்நகரம், இன்று வலி

யற்ற உயிர்களை மாய்த்து விடுகின்ற வஞ்சகர்க்கும் இடங்கொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரசனில்லையோ! நீதி யில்லையோ! நெறி யில்லையோ! இஃதென்ன அநியாயமோ!'' என்று முறையிட்டு, தன் கன்றை இழந்ததனு லுண்டாகிய துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருந்தி, ''நமக்கு நேரிட்ட துக்கத்தை நமது இறைவராகிய மனுச்சோழரிடத்திற் சென்று குறிப்பித்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்'' என்றெண்ணி, அக்கன்றைப் பசுந் தழைகளால் மூடிவைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்து கதறிக்கொண்டே மனுச் சக்கரவர்த்தியின் வாயிலில் வந்து, குடிகளுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிக்கும்படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியைத் தன் கொம்பினுல் மிகுந்த விசையோடும் வலியோடும் அடித்தசைத்தது. அப்படி அசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம், ''ஒருகாலத்திலாயினுங் கேட்டறியாத ஆராய்ச்சி மணியினது ஓசையை இன்று நூதனமாகக் கேட்டோம், என்ன விபரீதமோ!'' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்டுங் கேட்கக் கணீரென்று ஓசையுண்டாயிற்று.

இளவரசால் வந்த இடரென்றறிந்து ஆற்றொணுத் துயரில் அரசன் ஆழ்தல்.

அவ்வோசையைச் சபாமண்டபத்தில் மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்தின் மேல் வீற்

றிருந்த மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கேட்டு, மாதர்கள் காலிலணிந்த சிலம்போசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுகுரலோசை கேட்ட அந்தணர்போலவும், சண்டை இரைச்சலைக்கேட்ட சற்சனர்போலவும், புலிமுழக்கங் கேட்ட புல்வாய்போலவுந் திடுக்கிட்டு, திகைப்படைந்து, சிங்காசனத்திலிருந்து பெருங்காற்றால் அடியறவிழுந்த பனைமரம்போலக் கீழே விழுந்து, மூர்ச்சையடைந்து, சிறிது நேரஞ் சென்று தெளிந்தெழுந்து, உடல் நடுங்கி, உள்ளம் பதைத்து, உயிர் சோர்ந்து, நாவுலர்ந்து, கண்கலங்கி, நடை தள்ளாடி அதிவேகமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வருமுன், வாயிற் காப்போர் அரசனுக் கெதிரே அஞ்சியஞ்சி வந்து, அடியில் விழுந்தெழுந்து, "ஆண்டவரே! அரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியை ஒரு தலையீற்றுப் பசுவானது தன்கொம்பினால் அடித்து ஓசையுண்டாக்கியது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

அதுகேட்டு அரசன் விரைவில் வந்து, அவ்வாராய்ச்சி மணியின் அருகே உடல் மெலிந்து, முகஞ் சோர்ந்து, கண்ணீர் சொரிந்து, கதறி நிற்கின்ற பசுவைக் கண்டு, சாவியாய்ப்போன தன் பயிரைக்கண்ட தரித்திரனைப்போல் மனம் நைந்து நைந்துருகி, நொந்து நொந்து வருந்தி, "ஐயோ! சாதுவான இந்தப் பசுவுக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ! இதன் குறையை இன்னதென்று மதித்தறிந்துகொள்ள வல்லமை இல்லாதவனாக இருக்கின்றேனே!" என்று

பதைத்துத் தம்மருகில் அச்சத்துடன் நிற்கின்ற அமைச்சர்களைப் பார்த்து, "எனக்குப் புகழும் புண்ணியமும் மேன்மேலும் வருவிக்கின்ற உங்கள் மந்திரித்துவம் நன்றாகவிருந்தது! உங்கள் அஜாக்கிரதையினா லல்லவோ இந்தப் பசுவுக்கு ஏதோ ஒரு குறை நேரிட்டது!" என்று கோபித்துப் பார்க்க, அது கண்டு அச்சங்கொண்ட மந்திரிகளுள், அப்பசு துயரப் படுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று முன்னே அறிந்தும் அரசனிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சியிருந்த ஒரு மந்திரியானவன், "இனி இதை நாம் மறைத்து வைத்தாலும் வேறொருவரால் வெளிப்படுமாதலால், நாமே அறிந்தமட்டில் அறிவிப்போம்" என்றெண்ணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத்திரன் இன்று ஏறிப்போன இரதத்தின் சக்கரத்தில் இளங்கன்று ஒன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது; அந்தக்கன்றை ஈன்ற இந்தப் பசுவானது ஆறாத்துயர்கொண்டு ஆராய்ச்சி மணியை அசைத்தது" என்று சொன்னான். அச்சொல்லானது வெந்த புண்ணில் வேலுருவியது போல், மணியொலி கேட்டு வருந்தியிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுறுக்கிட்டு வெதும்பவிழுந்து, விஷந் தலைக்கேறினாற்போல வேதனையடைந்து அஞ்சுபுலனும் அறிவுங் கலங்கிப் பஞ்சப் பிராணனும் பதைபதைத் தொடுங்க, பேச்சு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்து கிடந்து, அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால் சோர்வு

நின்று, அப்பசுவை அழுகையு பார்த்துப் பார்த்து, கன்றின் உடல் மென்மையின் போல் பெருகவும், நெருப்பில் இட்ட மெழுகைப்போல் நெஞ்சம் உருகவும், "ஐயோ! அந்தப் பசுவுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்க முண்டான தற்கு நானே முக்கிய காரணமாக இருக்கிறேனே! தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்று மில்லை யிருக்கிறதென், பசு வத்திலே காணுந்தோறுந் தகும் உருகுகின்ற அன் பினையுடைய இந்தப் பசுவானது தன்கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படி உருகியதோ! என்ன பரிதவித்ததோ! கன்று கர்ப்பத்திலிருக்கையில் பட்ட துயரத்திலும், பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா! அம்மா!! என்று அலறு கின்று துயரமிகப் பாரச் செய்கைகளையுடைய பசு வானது, கன்றிறந்து கண்முறையிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அழுகை அலறுகின்றதே! பசி முதலான துன்ப ங்களி லொன்று மறிபொழுதும் முன் சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினுந் தன் கன்றி னுயிரைக் காக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்துள்ள பசுவுக்கு இறந்த கன்றை எதிர் கண்டபோது எப்படி உயிர் பதறியதோ! சிவசிவா! சிறுகன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படித் துடித்ததோவென்று என்னுந்தோறும் என்னுள்ளம் பகீரென்று பதைக் கின்றதே! இந்தப் பசுவானது கள்ளனைக்கொண்டு அகம்பார்க்க வந்ததுபோலவும், பேயைத் தெய்வ மென்று பிள்ளைவரங் கேட்க வந்ததுபோலவும்,

கொல்லை ஆங்காட்டுடைப் புலிகேட்க வந்ததுபோல வும், விழுவினிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக்கொண்டு தன் துயரைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணியல்லவோ இவ்வாராய்ச்சி மணியை அசைத்த இப்படிக்கு நேர்கின்றது! இதற்கு என்ன செய்வேன்! எமன் கையிலகப்பட்ட உயிர் எத்தவிதத்தாலுந் திரும்பாதென்று உலகத்தார் சொல்லும் உறுதியான வார்த்தையை வீண்போக, முன்னொருகாலத்தில் இந்நக ரத்தில் ஒரு மறையவன் அகாலத்தில் மரண மடைய, அதுபற்றி அவ்வந்தணன் துயர்கொண்டு அரசர் சமுகத்தில் வந்து "செம்மெறி திறம்பாமற் செங் கோல் செலுத்துகிற உமது காவலைக் கடந்து அகாலத் திலே அந்தகன்* வந்து, இரவும் பகலும் தவஞ்செய்து யான் அருமையாகப் பெற்ற ஒரு செல்வப் புத்திரனை உயிர்கொண்டு போனானே; அவலமே! இறந்தனனே!" என்று முகமும் மனமுஞ் சோர்ந்து முறையிட்டுக் கொள்ள, அது கேட்டு மனமுருகி நொந்து, சிவபெரு மான் திருவடியன்றி மற்றொன்றிலும் மனம் வையாத தமது வல்லமையால் எமலோகத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிருந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந்தணனை மகிழ்ச்சி செய்வித்து; அன்றியுங் காட்டு எமனைத் தாமுள்ளவரையிலும் தமது நகரத்திலும் சாட்டியும் வரவொட்டாமற் செய்த என் குலமுதல்வ ராகிய சைவச் சோழரைப்போல, அவ்வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இப்பசுக் கன்றின் உயி

---

* அந்தகன் - எமன்.

சொன்னது மாத்திரமாலும் பட்டுக் கொடுக்க வலி
யற்றவனாக இருக்கின்றேனே! அவையிருந்து கேட்ட
போது மந்திரிமாரை பெண்ணுடைக்கைத் தன்னையுடைய
மருந்தைக் கொடுத்துப் பிழைப்பிக்கச் செய்த என்
குலத்து முன்னோர்களிற் சிலர்போல் அம்மருந்தைப் பயி
னம் பெற்றுக் கொள்ளத்தக்க தவஞ் செய்திலேனே!
தமது அடைக்கலமானதில் பிற உயிர்க்குக் கெடுதி
கேட்ட போது அந்த பொருமல் தம்முயிரை விட்டு
விட்ட சில அரசர்களைப்போல என் அடைக்கலமாகிய
கன்றுக்கு கேட்ட இப்பாதகத்தின் பழியைக் கேட்
டறிந்த நான், உயிரையாயினும் விட்டேனே!
அன்னிய தேசத்தார் ஆற்றல் செய்தாரைக்
கொலை செய்தாரென்று கேட்டாலுங் குற்றம் வந்த
தென்ன, கொலை செய்த தென்ன என்று துக்
கிக்குகின்ற நல்லோர்கள் மரபிற் பிறந்த நான்,
குற்றமையும் கொலைசெய்யவும் அருகொழுக்கி,
அந்த நல்லோர்க்க வியல்புக்கு நாணமுண்டாகத்
தாமே விட்டுன் வாயில் வெள்ளெருக்கம் பூத்தது
போலத் தோன்றினேன்! நாம் அரசாட்சி செய்ய
ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு இந்நாள் வரையிலும் என்
னரிடும் எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறையும்
இல்லாமல் வாழ்ந்து மகிழ்ந்திருக்க, நீதியுடன் முறை
தவறாது செங்கோல் செலுத்திவருவது சிலாக்
கியம் பெற்றதேயென்று ஒரு நாழிகைக்குமுன்
வரையிலும் எனக்கு உண்டாயிருந்த மனக்களிப்பை
யெல்லாம் மண்ணிற் கவிழ்த்தேனே! நாமும் பழி

பாவங்களுக்குப் பயந்தே அறநெறி தவருது அரசு செலுத்தி வருகிறோம்; 'பழைய தரித்திரனுக்குப் பணங்கிடைத்தது' போல் நமக்கும் சிவானுக்கிரகத்தால் ஒரு சிறுவன் பிறந்தான்; அவனும் கற்றவர் மகிழக் கல்வி கேள்விகளில் நிறைந்து பண்பும் பருவமும் உடையவனுனுன்; இனி நமக்கென்ன குறை என்று எண்ணியெண்ணி இறுமாப் படைந்தேனே! புத்திரப் பேறுபெற்றுப் புனிதனுனே மென்று பூரித்திருந்தேனே! நமது புத்திரன் இளவரசுப் பட்டத்திற்கு ஏற்றவனுனுன்; இனிக் கல்யாணஞ் செய்விப்போமென்று கனவு கண்டிருந்தேனே! நமது புத்திரன் நற்குணங்களை உடையவனுக இருக்கின்றுன்; பெற்றெடுத்த நமது பேர்கொண்டு வருவானென்று மனோராச்சியம் பண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேனே! இளங்கன்று எதிர்வரவுங் கண் கெட்டுக் கருத்தழிந்தவன் போலத் தேரை நடத்தித் தீராப் பழிபூண்டானே! ஐயோ! இவன் என் செங்கோலைப் பிடிக்கத்தக்க செல்வப்பிள்ளை யாகாமல் தென்னம்பிள்ளையானுனே! சிவதரிசனஞ் செய்யப் போகிறவன் தேரூர்ந்தே போகப் படாது; அவ்வாறு போயினும் நாற்புறத்திலும் நடப்போர்களை விலக்கும்படி ஆள்விலக்குகளைவிட்டு, முன்னே பரிக்காரர் வரவு குறித்துப்போகப் பின்னே மெல்லெனத் தேரை விடவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல் பாலியப்பருவம் பயமறியாதென்பதற்குச் சரியாகப் பரபரப்பாகத் தேரை நடத்திப் பசுக்கன்றைக் கொன்றுனே! ஐயோ! இவன் கல்வியறிவுள்ளவனுக

இருந்தும் அறிவழிந்து, அரசன் பிள்ளையாகாமல் அணிற்பிள்ளை யானேனே! கொடிய பாதங்களிலெல் லாங் கொலைப்பாதகமே தலைமையென்று வேத முத லாகிய கலைகளில் தான் படித்தறிந்தான்; சான்றோர் சொல்லவுங் கேட்டறிந்தான்; அப்படி அறிந்திருந்தும் அப்பாதகஞ் சேரவொட்டாமல் தன்னைக் காத்துக் கொண்டு பட்டப்பிள்ளையாகாமல் பழிப்பிள்ளையானு னே! ஐயோ! புதல்வனைப் பெற்றால் புண்ணியம் பெறலாமென் றெண்ணிய எனக்கு மலடாயிருந்தா லும் வாழ்வுண்டென்று நினைக்கும்படி நேரிட்டதே! நான் நெடுநாளாகத் தியாகராஜப்பெருமானை வேண்டிக் கொண்டது இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக்காளாகிய பிள்ளையைப் பெறத்தானோ! பிள்ளை என்ன செய்யும்! பெருமான் என்ன செய்வான்! "மாதா பிதாக்கள் செய்தது மக்களுக்கு" என்னும் பெரியோர் வார்த்தை யின்படி நான் செய்த தீவினையே என் புத்திரனுக்கு நேரிட்டதென்று நினைத்து, என்னை வெறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றாலும், இந்தப் பிறப்பில் என் புத்தியறிந்து ஒரு தீங்குஞ் செய்ததில்லையே! இந்தப் பிறப்பி லில்லாவிட்டாலும் முற்பிறப்பிலே நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச் செய்தேனோ! வலிய வழக்கிட்டு மானங் கெடுத்தேனோ! தானங்கொடுப் போரைத் தடுத்து நின்றேனோ! கலந்த சிநேகரைக் கலகஞ் செய்தேனோ! மனமொத்த நட்புக்கு வஞ்சகஞ்செய்தேனோ! குடிவரி உயர்த்திக் கொள்ளை கொண்டேனோ! ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்

கிறேன்! ஏழையைப் பாராது நடந்து செல்கிறேன்! மன்றேறாக் கேடு வாழ்வழிக்கிறேன்! பசித்தோர்க்கு கொல்வோர்க்கு உபகாரஞ் செய்கிறேன்! கறுவுகொள் வோர்க்கு உளவு சொல்கிறேன்! பொருளைத் திருடித் தப் பொய் சொல்லுகிறேன்! ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்கிறேன்! வாசல்போக்கொழிய வழியடைக்கி றேன்! வேலியிட்டுக் கழி குலைக்கிறேன்! மிக்கோர் முகத்தைப் பாராதிருக்கிறேன்! இரப்போர்க்குப் பிச்சை இல்லை யென்கிறேன்! கோள் சொல்லிக் குடும்பங் கலைக்கிறேன்! நட்டாற்றிற் கைகளைப் நழுவ விட்டேனே! கலங்கி வருகிறோரைக் காட்டிக்கொடுக் கிறேன்! கற்பழிக்கவலைக் கலக்கிருக்கிறேன்! காவல் கொண்டிருக்கு கன்னியை அழிக்கிறேன்! கணவன்வழி நிற்போரைக் கற்பழிக்கிறேன்! கருப்ப மழிக்குங் களிக்கிருக்கிறேன்! குருவை வணங்கக் கூசிநிற்கி றேன்! குருவின் காணிக்கை கொடுக்க மறுக்கிறேன்! கற்றவர் தம்மைக் கடிதெறிக்கிறேன்! பெரியோர் பாட் டிற் பிழை சொல்லுகிறேன்! பசுவினைக் கன்றுடன் வதைக்க அடைக்கிறேன்! கன்றுக்குப் பாலூட்டாது கட்டிவைக்கிறேன்! ஊன்சுவை உண்டு உடலை வளர்க் கிறேன்! கல்லும் நெல்லுங் கலந்து விற்கிறேன்! அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ் செய்கிறேன்! குடிக் கின்ற நீருள்ள குளத்தைத் தூர்க்கிறேன்! வெயிலுக் கொதுங்கும் மரத்தை அழிக்கிறேன்! பகை கொண்டு அயலோர் பயிரை அழிக்கிறேன்! பொது மண்டபத்தை இடிக்கிறேன்! ஆலயக் கதவை

புதைத்து வைத்தேனோ! சிவனடியாரைச் சீறி வைதேனோ! தவஞ் செய்வோரைத் தாழ்வு சொன்னேனோ! சுத்த ஞானிகளைத் தூஷணஞ் செய்தேனோ! தந்தை தாய் மொழியைத் தள்ளி நடந்தேனோ! தெய்வத்தை இகழ்ந்து செருக்கடைந்தேனோ! இன்னும் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ! இன்னதென்றறியேனே! ஐயோ! இந்தப் பசுவின் சோர்ந்த முகத்திற் கண்ணீர் ததும்புகின்றதைக் கண்ட என் கண்களை, நுங்கு ஆன்றெடுப்பதுபோலப் பிடுங்கி எறிவேனோ! இதன் கன்றை உன் புத்திரன் தேர்க்காலில் மாய்த்து கொன்றனென்று சொல்லக்கேட்ட என் செவிகளைச் செம்பு நீருருக்கி விட்டுச் செவிடாக்கேனோ! இந்தப் பசு ஆராய்ச்சிமணியிலுல் தன் குறையை அறிவிக்க நாழிகைதொட்டு இந்நாழிகை வரையிலும் அக்குறையைத் தீர்ப்பதற்குவேண்டிய உறுதி மொழியைக் கூறாதிருக்கிற என்நாவைச் சுடுகின்ன நெருப்பாற் சுடுவேனோ! இதற்குத் துன்பமுண்டாக்கினவன் இன்னானென்று அறிந்தும், அவனை இன்னுந் தண்டனை செய்யாது தாழ்த்திருக்கின்ற என் கைகளைக் கத்தியைக் கொண்டு கண்டித்து விடேனோ! இதன் கன்றைப் பிழைப்பிப்பதற்குத் தக்க நன்முயற்சியைத் தேடி, நாலு திக்குகளிலும் நடவாத என்காலைக் கோடரிகொண்டு குறுக்கே வெட்டேனோ! இதன் மெலிவை அடிக்கடி கண்டும் வற்றி ஒடுங்காத பலபாண்டமாகிய என்னுடம்பை வாளாயுதங் கொண்டு படுத்துக்கொள்ளேனோ! இதன்

பரிதாபத்தையும் நமக்கு நேரிட்ட பழியையும் எண்ணியும் உருகி அழியாத உள்ளத்தை வலிய விஷத்தை விட்டு மாய்த்து விடேனே! நிலைபிலா உயிர்க்கஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யா துயிர் வைத்திருக்கின்றேனே! என்ன செய்வேன்! ‘பாவிக்குத் தீர்க்காயுள்’ என்பதற்குச் சரியாகப் பெரும் பாவியாகிய என்னுயிர், தனக்குத் தானேயும் போகின்றதில்லையே! ‘நல்ல பூஜாபலத்தினுல் தெய்வபக்தியுடன் செங்கோல்செலுத்தி வருகின்றுன் மனுச்சோழன்’ என்று மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்த புகழெல்லாம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டனவே; நான் அப்புகழை வேண்டினவனல்ல. ஆதலால், அது போகட்டும்; உயிரினும் ஒன்பது பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த புண்ணியமும் போகின்றதே! ஆ! நான் நீதி தவறுது அரசுசெய்கின்றே னென்பதை நினைத்தால் எனக்கே ஏளனமாக இருக்கின்றதே! செங்கன்றைத் தெருவில் சிதைக்கவும் ஒருமித்திருந்த என் செங்கோலை அளவுகோ லென்பேனே! அஞ்சனக்கோ லென்பேனே! எழுதுகோ லென்பேனே! எற்றக்கோ லென்பேனே! கத்திரிக்கோ லென்பேனே! கன்னக்கோ லென்பேனே! குருடன்கோ லென்பேனே! கொடுங்கோ லென்பேனே! துடைப்பைக்கோ லென்பேனே! துலாக்கோ லென்பேனே! மரக்கோ லென்பேனே! வைக்கோ லென்பேனே! அல்லது இன்று இறந்த பசுக்கன்றுகிய பிரேதத்தைப் புரட்டிச் சுடுகின்ற பிணக்கோ லென்பேனே! என்னகோ

லென்றுதா னென்றுவேன் !) இளங்கன்றைக் கொலை செய்யச் சம்மதித்திருந்த என் ஆக்கினை சக்கரத்தைக் கொலைச்சக்கர மென்பேனோ ! அல்லது இச்செங்கன்றைச் சிதைத்த தேர்ச்சக்கர மென்பேனோ ! என்ன சக்கர மென் றென்றுவேன் ! இந்தப் பசுவின் கன்றுக்கு அபாயம் நேரிடக் காத்திருந்த என் காவலைச் சிறு பெண் காக்கின்ற இலைக்காவ லென்பேனோ ! ஆறு டன் காக்கின்ற கொல்லைக்காவ லென்பேனோ ! புல்லாற் செய்த புருடன் காக்கின்ற புன்செய்க்காவ லென்பேனோ ! வரும்படி யில்லான் காக்கின்ற வாயிற்காவ லென்பேனோ ! பயிரைக் காக்கவைத்த பன்றிக்காவ லென்பேனோ ! வேலி வெண்டிக் காக்கின்ற வெறுங்காவ லென்பேனோ ! அல்லது இக்கன்றை அடக்கஞ் செய்யக் காத்திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன்காவ லென்பேனோ ! என்னகாவ லென்றுதா னென்றுவேன் ! என்ன செய்வேன் ! ஐயோ ! இப்படிப்பட்ட பாவியாகிய என்னை மனுவென்று பெயரிட்டழைப்பது காராட்டை வெள்ளாடென்றும், அமங்கலவாரத்தை மங்கலவார மென்றும், நாகப் பாம்பை நல்லபாம்பென்றும் வழங்குகின்ற வழக்கம் போன்றதல்லது உண்மையல்லவே! இனி, இப்பசுக் கன்று உயர்பெற் றெழுந்திருப்பதற்கு உபாயம், என் புத்திரனுயிரையேயன்றி என்னுயிரையும், என் மனையாளுயிரையும் என்னரசாட்சியையும், எனக்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுத்து விட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வா ருண்டானால்,

இதோ சோதிக்குவிக்கிறேன். அல்லாமல் சொல் வொருவரில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக் கெதனுண்டாகிய அபவாதம் எப்படித் தீருமோ! இப்படியென் தரிசேனே! என்ன செய்வேன்"! என்று பலவிதமாய்ப் பரிதவிக்கிறார்.

அரசனை வணங்கி அமைச்சர்கள் கூறல்.

இந்தப் பிரகாரம் பரிதவித்து வருந்துகின்ற மனுச்சக்கரவர்த்தியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக் கைகுவித்துத் தொழுது நின்று "ஓ மனுநீதி தவறாத மகாராஜனே! விதிவசத்தாலே வீதியில் வந்து மடிந்த இளங்கன்றைக் குறித்து நீர் துன்பப்படுவது உயிர்களிடத்து மனதுருக்கம் காருண்யத்தைக்கு இயல் பென்று எண்ணி, இதுவரைக்கும் எதிரொன்றுஞ் சொல்லாது சும்மா இருந்தோம்; இனிக் காரியக் கெடுதி யில் வாய்மூடிக்கொண்டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழகல்ல வென்றபடியால், நாங்கள் சொல்லும் வார்த் தையைக் கேட்டருளவேண்டும். (உமது புத்திரன் வே காருண்யமே தேகமாகக் கொண்டவன். தான் ஏறி யதிராது பாகன் செலுத்தத் தேர் எதிர் வந்த அகப்பட்டுக் கொல்லுமோவென்று, மிக்க நோக்கி அஞ்சி மந்தி மெல்லென நடக்கின்றபோது, வேகமாக அதிர்ந்து சிறுவ் கன்றுக்குட்டி இடையிற் புகுந்து விரைவாக ஓடிப் போகின்றதைப் பார்த்து, திடுக்கிட்டு 'ஐயோ என்ன பாவம்! உயிர்களுக்கு இடுக்கண் உண்டாக நடக்

தேரோடு' என்று எண்ணி, முகந்தேர்ந்து, பிரமை கொண்டிருந்த பாங்கள் அநேகமுறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட சிறுமையுள்ளவன், இந்தக் கன்றை அரசகுமாரனே கொன்றானென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை. அன்றியும், அவருடன் சூழ்ந்து போன பிராமணர் முதலானோர்களுக்கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்குமுன் நடந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த பிரஜைகளுக்கும் இலேசும் தெரியாதபடி அக்கன்று மாயமாகக் குதித்துவந்து மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு முன்னே பாகைவீரர், குதிரை வீரர் முதலானோர் அணியணியாக முகம் வகுத்தது போல நெருங்கிப்போக, விருது பிடிப்போர், எச்சரிக்கை சொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு படிப்போர், சேர்வை பார்ப்போர், ஆள்விலக்குவோர் முதலானவர்கள் நடக்க, இத்தனை பேரையுங் கடந்து, தேர்க்குச் சமீபத்தில் சிங்கக்குட்டியாயிருந்தாலும் வரமாட்டாது. இதுவோ கோல் பிடித்தவனைக் கண்டால் பயமடைந்து ஓடுகின்ற இயல்புடைய இளங்கன்று; அந்தக் காவலெல்லாங் கடந்து தேர்க்குச் சமீபத்தில் எதிரே துள்ளிப்போய் வந்த தென்றால் இந்திரசாலமென்றுதான் எண்ண வேண்டியதாக இருக்கின்றது! ஆதலால், அக்கன்றை அதன் விதியே இப்படிப்பட்ட ஆச்சரிய மரணஞ் செய்வித்த தன்றி உமது புத்திரன் செய்வித்ததன்று; இந்தக்

காரியம் இப்படியிருக்க, புத்திரன் கொன்றானென்ற அவமான நோவதும், அவனைப் பெற்றதனுற் பழி வந்ததென்று உம்மை நீர் நோவதும், எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது போலவும், அம்புசெய்து கொடுத்த கருமானை நோவது போலவுமல்லவோ இருக்கின்றது? நீர் சகலகலைகளையுங் கற்று, கேள்வியில் மிகுந்து, அரசர்களெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடத்தக்க தன்மையை யுடையவர். உமக்கு இவ்விஷயத்தில் நாங்கள் விரித்துச் சொல்லவேண்டியதென்ன? இனித் துன்பப்படுவதை விட்டு, உயிர்க்கொலை தன்னையறியாது நேரிட்டாலும், பிறர் செய்யக் கண்டாலும் அதற்குத் தக்க சாந்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும்; விதிப்படி வினைவசத்தால் நேரிட்ட இந்தக் கன்றின் கொலைக்கு முன்வினையாக இருந்த உமது புத்திரனையும், பெரியோர்களைக் கொண்டு இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தத்தைப் புரிந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை" என்று சொன்னார்கள்.)

பழிக்குப்பழிவாங்கப் பார்த்திபனினைத்தல்.

அதுகேட்ட மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் விபரவு, வெப்பு, நகைமுதலான கோபக்குறிகள் தோன்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து (" அமைச்சர்களே! உங்கள் வேதம் நன்றாயிருக்கிறது; நீங்கள் சொல்லிய நீதி உங்களுக்கே ஒப்பாகு மல்லது தருமநீதியைத் தழுவிக்குமோ! கன்றையிழந்து வருந்துகின்ற இப்பசுவின் சஞ்சலத்தையாவது சாந்தப்படுத்துமோ? இப்படி

நீங்கள் சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திர னுயிருக்கிரங்கியோ, அல்லது உங்கள் சேவகத்தை எண்ணியோ, எதுபற்றியோ?

உலகத்தையாளும் அரசன் ஆசை பற்றியாவது, வெருளி பற்றியாவது, தாட்சண்யம் பற்றியாவது, உறவு பற்றியாவது நடுநிலையாக நியாயங் கண்டு சொல்லாமல் மாறுபட்டால், அதை மறுத்து இது விஷயத்தில் அரசன் நம்மைக் கொல்லுவானாயினுங் கொல்லட்டும், அவனுக்கு உறுதி கூறுவதே நமக்குக் கடனென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நியாயங் கண்டு நடுநிலையாகச் சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குக் கருமமாகவிருக்க, நீங்கள் அதை நினையாமல் இப்படிச் சொல்லியது என்ன நினைத்தோ? சந்திர சூரியர் நிலைமாறினாலும், சமுத்திரந் தடைமீறினாலும், மகா மேரு நிலைகுலைந்தாலும், மனங் கலங்காது, விவகாரங்களிற் பழுது வாராது, பாதுகாக்கின்ற குணத்தையுடைய நீங்கள், இன்று நீதியில்லாத சில குறும்பரசரைக் கூடி, அவ்வரசர் தூளியென்றால், நீர்த்தூளியென்றும்; கரும்பு கசப்பென்றால் எட்டிக்காய்போற் கசப்பென்றும்; தாயைக் கொலை செய்வது தக்கதென்றால் வேதத்தின் முதற்காண்டத்தில் விதித்திருக்கின்ற தென்றும்; வெள்ளத்திற் கல் மிதக்குமோ வென்றால், ஆற்றில் அம்மி மிதக்கக் கண்டோமென்றும்; காக்கை வெளுப்பென்றால், நேற்றைப் பொழுதில் நிற்கக் கண்டோமென்றும்; கல்லின்மேல் நெல்லு முளைக்குமென்றால், கொத்தாலாயிரங்

குலைபாலாயிரமென்றும்; கள்ளனைப் பிடிக்கலாமோ வென்றால், பிடித்தால் பெரும்பாவ மல்லவோ வென்றும்; பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமோ வென்றால், ஐயாயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமென்று விதி யிருக்கிறதென்றும்; பெண்சாதி புள்ளவனுக்குப் பிள்ளை கொடுப்பது யாரென்றால், ஐயா! பெண் கொடுத்தவனே பிள்ளை கொடுக்கவேண்டுமென்றும்; ஒருவன் மனையாள் மற்றொருவனைக் கூடலாமென்றால், அடக்கத்தில் ஆயிரம்பேரோடு கூடினாலுங் குற்றமில்லையென்றும்; இந்தக் கழுவில் இவனை ஏற்றலாமோ வென்றால், கழுவுக்குத் தக்க கனமில்லை யென்றும், என் பிள்ளையும் எச்சரிக்கைக்காரன் பிள்ளையும் ஒருவனை யொருவன் உதாசினமாகத் திட்டினாராம், இதற்கென்ன செய்யலாமென்றால், உமது சற்புத்திரன் வாய்க்குச் சர்க்கரையிடவேண்டும், மற்றவன் வாய்க்கு மண்ணிட வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுகின்ற துர்மந்திரிகளைப்போல நியாயம் பாராது, நரிச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்கள். இது காலவேற்றுமை யென்றே எண்ணுகின்றேன். தன்னைக் கொடுத்தாவது தருமத்தைத் தேடவேண்டு மென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடிப்பது சற்குண முடையோர்க்குத் தகுதியென்றும், தாய்தந்தையிடத்திலாயினுந் தராசுக் கோல்போலச் செப்பமாக நின்று தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுவது அரசர்க்கு அவசியம் வேண்டிய சற்கருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி அறிக்கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதியில் தள்ளிவிடத் தக்க

அநியாயத் தீர்ப்பை அங்கீகரிக்கப் போகின்றீர்கள். இஃது உங்களிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தை வசமென்றே எண்ணுகிறேன். ஒருவரிடத்துத் தண்டனை விதிக்கும்போது எவ்வுயிர்களுந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுவதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமா யிருந்தாலும் அந்தப் பொருளி னுண்மையை அறிந்துகொள்வதும், உருவுநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்பட்ட இலக்கணங்களுக்குப் பொருந்த விதிக்கவேண்டு மென்று எனக்கு அறிவித்து வந்த நீங்கள், இன்று என் புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அவன் அஜாக்கிரதையினால் கொன்றதல்லவென்றும், பழவினையாற் பசுக்கன்று மடிந்ததென்றும், அதனால் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், வாதியை மாத்திரம் வரவழைத்துக்கொண்டு நடுக்கொள்ளைக்காரன் நியாயந் தீர்த்தானென்பதுபோற் சொல்லி நின்றீர்கள். ஓகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் என்னைக் கெடுக்க நினைத்துக் கொண்டு எங்கேயிருந்து வந்தவர்களோவென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநியாயத்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமை யின்பங்களை வருவிப்பீர்கள்! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத் தக்க உறுதி வார்த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள் இன்று என்றும் மீளாத அவகதியை அடையத் தக்க இழிவுள்ள வார்த்தைகளைப் பேச எங்கே

கற்றுக்கொண்டார்களோ! ஆ! ஆ!! இந்த நாளை கிளையை யுடைய பிள்ளைக்குத்தோம் நெஞ்சே இடிந் திடுகின்றதே! உன்னைக் கொன்ற இந்த காரியத்தில் உடன்பட்டேனானால் அறமும் தவமும் அவிப் படைகுமே! இக்காலத்தில் எனக்கு நேரிட்ட வாதனையிலிருந்து மறக்கும்படி செய்ய வழிசொல்லும் பெரியோர்களுண்டானால், காலம் போதும் வார்த்தை கேட்குமே! மனுநூலில் சொல்லிய விதியின்படி நடக்கவேண்டிய தால், மனுச்சோழன் மனுச்சோழனென்று கொடுக் கும் கீர்த்திப் பெயரைக் காத்தக்கால், இதற்குக் கட் டளைக்கேதனால் எழுத்தறியாதவன் ஏட்டைச் சுமக் கிறதுபோலவும், கண்ணில்லாதவன் கண்ணாடியைச் சுமக்கிறதுபோலவும், வாசனை யறியாதவன் மலரைச் சுமக்கிறதுபோலவும் விருதுக்கே இந்தப் பெயரைக் கொண்டாரென்று எழுவத்தாரும் இகழ்க்கப் போக் கார்களே! இன்றைக்கு என் புத்திரன் செய்த இந்தக் கொலைக்கொலையாகிய பாதகத்துக்குப் பரிகாரஞ் செய்து, இதேவசாகனிட்டு, கானே மற்றொருவன் இதைப் பார்க்கிறதுக்கிட்ட கொலைபோலச் செய்யுங் கள், அவனைக் கொலை செய்வேனானால், 'தரும மறியாத இவ்வரசன் தன்மைகொண்டு பிரச்சொல்லல செய்கிறான்' என்று பார்த்தவர்களெல்லாம் பழித்துப் பேசுவார்களே; அல்லது 'நல் விட்டு விலைக்கென்று முத்தமிட்டால் விடாதவிடாது' என்பதுபோல என்புத்திரன் செய்தகொலைப்பென்று ஏற்றிகொள்ளுமை யால் அடக்கிக் கொண்டேனானால், அதற்கியலும்

பழிபாவங்கள் என்னை அடையாமலிருக்குமோ? ஆதலால், இப்பசுவானது அருமையான இளங்கன்றை இறந்து வருந்துகின்றதைத் தவிர்க்க வழியில்லாதவனாகிய நானும், இந்தப்பசுவைப்போல நெடுநாளாக வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப் பழிக்குப்பழியாகக் கொன்று வருத்தங்கொள்ளவே தகுதி'' என்று சொன்னார்.)

செய்யத்தகுவ திதுவெனக் கூறல்.

அதுகேட்டு மனங்கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள் ஒரு மந்திரியானவர் அரசனை வணங்கி, (" தருமநெறி தவறாத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண்டும். ஆன்மாக்களுக்கு அறிவின் உயர்வு தாழ்வுபற்றியே புண்ணிய பாவங்களும் ஏறிக் குறைந்திருக்கும் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தின்படி, தர்மார்த்த காம போகங்களைப் பெறுதற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப்பிறவி யெடுத்த ஜீவர்களுக்குள் 'ஆனை மதப்பட்டு அடவி யழித்தது' என்னும் நியாயம்போல, மதத்தினால் காமக்குரோதாதிகள் காரணமாக ஒருவரை யொருவர் கொலை செய்தாரானால் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவரைக் கொலை செய்விக்கக் கடவதென்றும்; அப்படியன்றிக் "காக்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்தது" என்னும் நியாயம்போல் வலிமை பகைமை முதலானவை யில்லாமல் விதிவசத்தா

செலாதவர் இரக்கத்து வியாஜமாக முன்னிட்டு, அவர்களே அவ்வாறு இனி முன்னிடவொட்டாம லிருக்கத் தண்டித்து, முன்னிட்டதனால் வந்த பாவத் துக்குப் பரிகாரஞ் செய்விக்கக்கடவ ரென்றும்; அப் படியன்றி அறுத நூடாதிகின்றபோது அதுவே விஷ மாகிக் கொன்றதென்னுமை போலமேபோல், நல்ல வழி யில் சென்றுப் பொருட்டு அச்சமயத்தித் தன் னகுதுபோது அபாயம் நேரிட் டிறந்ததற்கு ஹேது காரணமாகி யிருந்த தந்தை குரு அதிகாரி முதலானோர்களை அவசன முதலான அரிய விரதங்கள் தவங்கள் செய்விக்கக்கடவரென்றும்; மிருகம் பட்சி முதலான மற்ற உயிர்களுக்கு மனிதர்க ளால் கொலை நேரிட்டால் அந்தந்த உயிர்களின் தரத் துக்கும் அவரவர் குலகுணங்களுக்குந் தெய்வ சந்நிதிக் காரணங்களுக்குந் தக்கபடி புசித்த பிரா யச்சித்தங்கள் செய்விக்கக் கடவரென்றும் பொதுவாக அற நூல்களில் விதித்திருக்கப்பட்ட விதியை இன்று எமதின் கேள்வியுற்ற நீ சொல்லிய வண்ணமே அபூர்வ மான விதி விளக்குகின்றதே; இது கருதியைக் கடக் கின்ற தர்மமென்று சொல்வதற்கு இடமின்றி பண்ணுகிற"னென்றான்.

இளவரசனை இழக்க இறைவன் துணிதல்.

அதுகேட்ட அரசன் "மந்திரியே! நீர் பயின்ற தரும விருட்சத்திலுள்ள பழுத்ததைப் பாராது பெ

யைப் பிடித்ததீரோ பிடித்தீர். நன்றாயிருந்தது உமது வார்த்தை! அறிவின் உயர்வு தாழ்வுகளைப் பற்றிப் பண்ணிய பாவங்கள் ஏறிக்குறையுமென்று பூர்வபாகத்திற் சொல்லிய கருதி, உத்தரபாகத்திற் பரமேசுவரன் அன்பர்கள்தோறும் விகற்பமில்லாமல் நிறைந்திருக்கிறபடியால், மாயையின் காரியமாகி வேறுபட்ட அறிவை நோக்காமல், அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லா உயிர்களையும் சமமாக எண்ணி நடக்கவேண்டும் என்ற உத்தரபாகத்தின்படிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான விகற்பங்களை நாடாது, உயிர்க்கொலையினிடத்துச் சமானமாகக் கண்டிப்பதே தகுதி; என் புத்திரன் தேரிலேறிக்கொண்டு செல்வச் செருக்கினால் மறதிபற்றியே இப்பசுவின் கன்றைக்கொன்றான்; ஆதலால், இவன் 'காக்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்தது' போல வியாஜமானவனுமல்லன்; அமுதமூட்ட விஷமானது போல் நன்மை செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனுமல்லன்; 'ஆனைமதப்பட்டு அடவியழித்தது' என்று நீர் சொல்லிய நியாயத்துக்குச் சரியாக இருக்கின்றான். ஆதலால், இவனைக் கொல்வதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

மகனைக் கொல்ல மந்திரியை ஏவல்.

அதுகேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத் தொழுது, "மகாராஜனே! சுருதியில் எல்லா உயிர்

களையும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமனாக நோக்க வேண்டுமென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்தணரொழுக்கத்துக்கன்றி அரசரொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதே; அது பொருந்துமானால் பிராமணர் முதலான குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆசிரம தருமமும், பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப் பாடுகளும் வேறுபட்டு; உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி மழுங்கிவிடுமே. இஃது ஒழுக்கத்தைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு இடங்கொடுக்குமே. ஆதலால் பூர்வ பாகத்தில் விதித்த விதிப்படி அறநூல்களிற் குறித்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு மனுச்சோழர் நகைத்து, "அமைச்சரே! நீர் வழிக்குத் துணையாக வருவான்போல் வந்து நடுக்காட்டிற் பயங்காட்டிப் பணம் பறிக்கின்றவன்போலப் பயம் காட்டுகின்றீர். பரமேசுவரன் அவ்வவ்வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபடாமல் விளங்குகின்றபடியால் எவ்வுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்க வேண்டுமென்கிற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான் அனுசரித்துக்கொண்டது உயிர்க் கொலையாகிய பாவ நிவர்த்திக்கு மாத்திரமே யல்லது மற்றொன்றிற்கு மன்று; இக்கருத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் 'கருத்தறியாதவன் சொன்னதே கொள்வான்' என்பது போலக்கொண்டு ஒழுக்கங்கடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினீர். ஆனால், மற்றவையெல்லாம் நிற்க,

கொலைப்பாதக நிவர்த்திக்கு மாத்திரம் எவ்வுயிர்களை யுஞ் சமமாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பது என்ன வகையா லென்பீரேல், உயிர்க ளெல்லாஞ் சிற்சத்தியி னுருவமாகலானும், எல்லா உயிர்களுக்கும் இறை வனே தநுகரணங்களைக் கொடுத்தலானும், அவனது சிற்சத்தியாகிய உயிர்களை அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பின் நின்றும் நீக்குதல் நினைக்கப்படாத அபராத மாகலானும், எந்தெந்த உயிர்களும் இயல்பினாலல்லா மல் இம்சையினால் உடம்பை விட்டுப் பிரியும்படி நேரிட்டால் அந்தந்த உயிர்களுக்கும் அவ்வவ்வுடம் பை விட்டு நீங்கும்போ தூண்டாகும் வருத்தம் பெரி தாக இருக்குமாகலானும், அன்றியும் கொலை செய்யு மிடத்துக் கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையினுஞ் செக் கிலும் வைத்துக் காட்டும்போது நெருக்கிலகப்பட்டு அவை பட்டு நசுக்குண்டு சின்னபின்னப்பட்ட அக்கரும் பினும் எள்ளினுமிருந்து சாறும் நெய்யும் எப்படிக் கலங்கிவருமோ அப்படியே உடல் நசுக்குண்டு அரை பட்டுச் சின்னமாக அதிலிருந்தும் நடுநடுங்கி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படைந்து கலங்கி வருவது எவ்வுயிர் களுக்கும் பொதுவாகலானும், தமக்குக் கொலை நேரிடுவதை அறிந்தபோது உடம்பு நடுங்கியும் பதைத்தும் வியர்த்தும் தடதடத்துந் தள்ளாடியும் கால் சோர்ந்தும் கண்கலங்கியும் இருளடைந்தும் காதுகள் கும்மென்று அடைபட்டும் நாசி துவண்டும் வாய்நீ ருலர்ந்தும் நாக்குழறியும் வயிறு பகீரென்று திகிலடைந்தும் மனந்திகைத்தும் பறையடித்தாற்

போற் பதபதவென்றடித்துத் துடித்துத் துக்கமுஞ் சோர்வுங்கொண்டு மயங்கவும், பாய்மரச் சுற்றிலகப் பட்ட காக்கைபோலவும், நீர்ச்சுழியி லகப்பட்டவண்டு போலவும், சுழல் காற்றில் அகப்பட்ட துரும்புபோல வும் உயிர் சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகின்ற பயங்கரம் எவ்வுயிர்களுக்கும் இயல்பாகலானும், இறந் தவுடன் அவ்வுயிர்கள் இறப்பினாற்பட்ட இம்சையு மன்றி உடனே பிறப்பினாலும் வருத்தமடைந்து துக்கப்பட வேண்டுமாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப்பிப்பதற்குச் சுதந்தரமில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரை இறப்பிப்பதற்கும் சுதந்தர மில்லை; இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பிப்பதற்கும் இறை வனே சுதந்தர முள்ளவனென் றெண்ணாமல் ஆகா மியத்தினாற் கொலை செய்வதனால் மீளாநரகம் நேரு மென்றறிந்து கொள்வீர். ஆதலால், எவ்வுயிர்களிடத் துங் கொலைப் பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ளவேண் டும். இந்த நியாயத்தின்படி என் புதல்வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்று விடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மனுச் சோழனை வணங்கி, "அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மனு நூலிற் குடுமியையும் முகரோமத்தை யும் க்ஷவரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுத்தோலைப் போர்த்துப் பசுமந்தையினிடத்தில் வாசஞ்செய்து, கோசலத்தினால் ஸ்நானம் பண்ணி, இந்திரியங்களை யடக்கியிருத்தல், கஞ்சி குடித்தல், அவிசுபண்ணி

உண்டல், பட்டினியிருத்தல், பசுமந்தையினுடன் போதல், பசுக்களுக்கு உபசாரஞ்செய்தல், பசுத் தானஞ்செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக்கொலை செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தமாகச் செய்விக்க வேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றதே; அதற்கு மாறாகப் புதல்வனைக் கொலை செய்வீராகில் விதி மாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்று கின்றதே" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர், "மந் திரி! நீர் சொன்னது பால்வேண்டி அழுகின்ற குழந்தைக்குப் பழத்தை எதிர்வைத்துப் பராக்குக் காட்டுவதுபோ லிருக்கின்றது. விதிமாறாட்ட மென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்ற தென்று சொன்னீர். அந்த மனுநூல் அநித்திய மாகிய தேகத்தில் அபிமானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்ச போகத்தில் ஆசையும் வைத்த காமிகளுக்கே அவ்விதி கூறியதல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுத்தமாகிய சிவபோகத்திலாசையும் வைத்த என்பிதா மூதாதை முதலானவர்களுக்குக் கூறியதன்று. உயிர்க்கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவரென்றே குறிப்பினாற் கூறியிருக்கின்றது. என் பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ்விதியே எனக் கும் என் புத்திரனுக்கும் வேண்டத் தக்கது. ஆதலால் விதி மாறாட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என் புத்திரனை இழந்துவிடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனை வணங்கி, “உலகந் தோன்றியது முதல் இது பரியந்தம் தெய்வ கடாட்சத்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர்கள், தாங்கள் ஆளுங்காலங்களிற் பசுமுதலான மிருக வர்க்கங்களுள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அந்நியமானவர்களையும் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்தார்களே யல்லது கொலை செய்வித்தவர்க ளுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படியிருக்க உமது புத்திரன் இந்தப் பசுவின் கன்றைக் கொல்ல வேண்டுமென்று கருவுகொண்டு கொன்றவனல்லன். நீரெப்படி யவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாம்? அவ்வாறு தீர்ப்பிட்டால் முன்னோர் செய்கைக்கு முரணனதென்னுங் குற்றமுண்டாகுமே” என்றார்.

அதுகேட்டு மனுச்சோழரானவர், “மந்திரி! நீர் மரபறியாதவன் மணம்பேச வந்ததுபோற் பேச வந்தீர். முன்னோர் செய்கைக்கு முரணனதென்னுங் குற்றம் வருமேயென்றீர். ஆனல், நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும். பூர்வம் என் முன்னோர்கள் ஆளுங்காலங்களில் இப்படிப்பட்ட கொலை நேர்ந்ததே யில்லை. ஏகதேசங்களில் ஒவ்வொரு கொலைப்பாதகம் நேரிட்டபோது தம்முயிரையுங் கொடுத்துப் பழிக்கு ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நிற்க மற்ற அரசர்களோவென்றால் தாங்கள் ஆளுங்காலங்களில் தேசாசார முதலான கற்பனைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு

அவனவன்படி நடந்தினர்கள். அவ்வரசர்கள் என்னேறும் சேர்க்கப்பட்டவர்களல்லர். ஆதலால், என் தீர்ப்பின்படி நடத்துவதே நன்மை" என்றார்.

அதுகேட்டு மற்ற மந்திரிகளெல்லாம் சேர்ந்து வணங்கி நின்று, மகாராஜனே! கற்பித்த கூற கின்றுக்கின்ற கோபத்தெய்யப்பம் பாவங்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டருளவீராக. இந்தப் பசுவோ அறிவுள்ள பிராணிகளுக்குள் ஒன்று; இது பெற்ற கன்றோ பால் கொடுக்கத்தக்கிய பசுவாகத் தக்கதன்று. எழுதத்தக்கிய எருதாகத் தக்க தேய்கின்று. உமது புத்திரனோ அறிவுள்ள ஆன்மக்களிற் சிறந்த கல்வியுடையவன். அவனே அக்கன்றைக் கொல்ல வேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றினுடைய வழ்வினையென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லும். ஆதலால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை" என்று சொன்னார்கள்.

அதுகேட்ட அரசன், "மந்திரிகளே, நீங்கள் உண்மையைக் கண்டறிந்து சொல்லத்தகுந்த மந்திரிமார்களாயிருந்தும் இதைச் சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது, நான் சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ அறிவுள்ள பிராணிகளுக்குக் கொல்லென்று சொன்னது கன்றாயிருக்கின்றது. உங்கள் நியாயம் உயர்வு தாழ்வுகளை உயிர்களின் அறிவினிடத்து வைத்து, தாழ்ந்த அறிவுள்ள பிராணிகளைக் கொன்றால் பிராயச் சித்தமென்றும், உயர்ந்த அறிவுள்ள

மனிதர்களைக் கொன்றால் கொலை செய்வதென்றும் சொல்லுகின்ற உங்கள் வார்த்தையின்படியே இப்பசு மனிதரறிவைப் பார்க்கினும் உயர்ந்த அறிவுள்ளதாக இருக்கின்றது. எவ்வாறெனில், எந்த உலகத்தில் எந்தக் காலத்தில் எந்தப்பசு இந்தப்பசுவைப்போலக் கன்றிறந்ததைக் குறித்து ஆற்றப்படாத துக்கத்தோடும், அதிகாரிகளாலும், பகைவராலும், அயலாராலும், மற்ற உயிர்களாலும் ஒருவர்க்குக் குறை நேரிட்டால் அக்குறையை அரசன், தனக்குத் தெரிவிப்பதற்கு அரண்மனைவாயிலில் ஆராய்ச்சிமணி கட்டுவித்திருக்கிறானென்று சாதாரண மனிதர்களாலும் அறியப்படாத இந்தக் காரியத்தை அறிந்து வந்து, அந்த மணியைக் கொம்பினாலடித்துச் சத்தமெழுப்பிக் கதறிக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றது? இதனை எப்போதாவது கேட்டிருக்கின்றீர்களோ; இல்லையே. இந்தப் பசுமாத்திரம் அப்படியறிந்து செய்ததை இன்று பார்த்து நின்றீர்கள். ஆதலால், இது முன் தவக்குறையால் பசுவுடம்பெடுத்ததாயினும் மனிதப் பிறப்பில் உயர்குலத்தில் மேலான அறிவோடு பிறந்திருக்கிறதாகவே கொள்ளவேண்டும். அன்றியும், பசு எல்லாப் பிறப்பிலும் உயர்வு உள்ளதென்றும்; அதன் கொம்பின் அடியிலே பிரம விஷ்ணுக்கள் இருக்கின்றார்களென்றும்; காவிரி முதலான புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில் இருக்கின்றனவென்றும்; சிவபெருமான் சிரசிலும், சிவசத்தி நெற்றியிலும் இருக்கின்றார்களென்றும்; சுப்

பிரமாவிஷ்ணு கடவுள் நாசியிலும், அசுவினிதேவர் காதுகளிலும், சந்திரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாவிலும், சரஸ்வதி குரலிலும், கந்தருவர் மார்பிலும், இந்திரன் கழுத்திலும், உருத்திரர் முதுகிலும், சத்தமாதர்கள் குறியிலும், இலக்குமி குதத்திலும், கங்கை மூத்திரத்திலும், பூமிதேவி வயிற்றிலும், யமுனை சாணத்திலும், திருப்பாற்கடல் முலையிலும், பாவகாக்கினி வயிறு முதலிய இதயம் என்னும் உறையுளிலும், அருந்ததி முதலான கற்புள்ளவர்கள் உடம்பிலும் இருப்பார்களென்று சொல்லியிருக்கின்றதே. அன்றியும், பரமசிவன் திருமுழுக்கு அபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டிய பால் முதலான திரவியங்களைக் கொடுக்கின்றதே; அன்றியும், திருவெண்ணீற்றின் காரணமான திரவியம் பிறப்பதற்கும் இடமாயிருக்கின்றதே. அன்றியும், நான்கு வேதமும் கால்களாகவும், சூரியனும் சோமனும் கண்களாகவும், ஆகமங்களும் சாத்திரங்களும் கொம்புகளாகவும், தருமமே உடலாகவும், தவமே நடையாகவுங்கொண்டு பரமேசுவரனுக்கு வாகனமாக விளங்கிய தரும இடபத்திற்கு இனமாகவும் இருக்கின்றதே; இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ள பசுவை ஐயறிவுடைய மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்றென்று சொல்லக் கூடுமோ; இதன் கன்றே பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாவதில்லை, ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று என்று சொன்னீர்கள். தேவர்களெல்லாம் பிறப்பதற்குத் தவஞ்செய்கின்ற மகத்துவமுள்ள இந்தத் திருவா

ஞரிலே பிறந்த எல்லா வுயிர்களும் ஜீவனைக்கொண் டிருக்கத்தக்கபடி. இந்த ஜீவத்திரளிலே பிறந்த இக்கன்றும் ஜீவனையுடையது சொல்லை விட்டு, சென்றன்றோ சொல்லக் கருதோர்? புத்திரனை ஆராய்வதை அன்றைக்கேயிறந்த கல்லறிவுள்ள னென்கிறீர்கள். இவர்களனைத்தும் செய்யத் தெருக்கு போய்ச் சென்ற மனைவியினும் கன்றழுதுக் கன்றைக் கொன்றவன் கல்லறிவுள்ளவனென்று சொல்லப்படு வனோ? கன்றிறந்ததை யறிந்திலனென்று உலகர் சொல்லுமென்கிறீர்கள்; பிராமணத்துவ வாதிகளே கல் லாமல் காமக்குரோதாதிகளைப் பாவிக்கிற சைவ சமுத் சேவனை ஆமாயில் சத்தாமென்று சொல்கிற உத்தம மார்க்கத்தை யுடையோர்கள் வழுவில யென்று சொல்வீரோ? இதற்குத் தக்க பிராயச்சித் தஞ் செய்விப்பதே முறையென்கிறீர்கள்; மன்னவ ரிக்குமன்றி வேறு கொலைக்குற்றத்துக் கடுத் தக் கொலைசெய்வதே அது சொன்னபடியேயோ? அது போலக் கொலைபாதகம் செய்தோர்க்கும் பிராயச்சித் தஞ் செய்வின் அப்பாவம் போகாதேயோ? அவ்வாறு செய்வேனாகில் மீளா நரகத்தில் என்புத்திரனை விழ்த்தவனாவேன், யானும் வீழ்ந்து வருந்துவேன்; இவ்வுலகத்திலும் என்றும் மீளாப் பழிக்கு ஆளாய்ச் சமைவேன்; அன்றியும், என்னைப் பெற்ற பெருமை பெற்ற இரவிகுலத்திற்கும் என்னை அடுத்திருக்கின்ற உயிர்களுக்கும் தீராக்குறை வார்த்தையுண்டாகிய வனாவேன். ஆதலால், இனி என் சொல்லுமின்கள்

புல்லே; இந்தப் பசுவின் கன்றைக் கொன்றபழிக்கு ஈடாக என் புத்திரனைக் கொலைசெய்வதே நியாயமாகிய தீர்ப்பு" என்று சொல்லிவிட்டு, மந்திரியைப் பார்த்து, "மந்திரி! என் புத்திரனை அழைத்துப் போய் அந்தக் கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற் கிடத்தி, நீ தேரி லேறிக்கொண்டு அவனுடம்பின் மேல் தேர்ச்சக்கரம் போம்படி செய்து கொலைசெய்து வருவாய்" என்று கட்டளையிட்டார்.

அப்போது மற்ற மந்திரிகளெல்லாம் கை நெரித்துக்கொண்டு கண்களிலே நீர் ததும்ப மனங்கலங்கிப் பிரமைகொண்டு நின்றார்கள்.

மந்திரி தானே மாய்த்துக் கொளல்.

கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன் கடுந்தவம் புரிந்து பெற்ற கழுத்து மணியைக் கடலிலெறிந்து விடுவதோவென்றும், பலநாள் வருந்தி வளர்த்த பஞ்சவர்ணக் கிளியைப் பருந்துக் கிரையிடுவதோவென்றும், செய்தற்கரிய தவஞ்செய்து பெற்ற தேவாமுதத்தைச் சேற்றிற் கவிழ்ப்பதோவென்றுஞ் சொல்லக் கேட்டவன் போல் திடுக்கிட்டு உணர்வழிந்தும், திகைப்பூண்டு மிதித்தவன்போல் மயங்கி நின்றும் சற்று உணர்வு தோன்ற, அது விஷயத்தில் மனமில்லாதவனாயிருந்தும் அரசன் ஆஞ்ஞையைத் தடுப்பதற்கு அஞ்சி வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு, அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத் தளர்ந்த நடையோடு

முகக்கருகி, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "ஐயையோ! அந்தோ! அந்தோ! இந்தப்பாதகஞ் செய்யத் தானோ நான் மந்திரியாக ஏற்பட்டேன்! கொலை யென்று சொல்லுகின்றோர்களைப்பார்த்தாலும் பயங் கொள்ளு கின்ற எனக்குத்தானோ இப்படிப்பட்ட விதிவர வேண்டும்! இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாது விடுவோ மென்றால் அரசன் கட்டளையைக் கடந்தோமென்னுங் குற்றம் நேரிடுமே யென்றும், அல்லது செய்வோமென் றால் மநு உயிர்போற் சிறந்த வீதிவிடங்கன் விஷயத் தில் எப்படிக் கொலைசெய்யத் துணிவு உண்டாகு மென்றும், எண்ணியெண்ணி என் மனம் இருதலைக் கொள்ளிக்குள் அகப்பட்ட எறும்புபோல் திகைக் கின்றதே! இதற்கு என்ன செய்வேன், என்ன செய் வேன்" என்று வருந்தி வருந்தி ஒருகால் முன் வைப்பதும், மற்றொருகால் பின் வைப்பதுமாகி ஊசலாடுகின்றவனைப்போல் அலைந்தும், "வேந்தன் விதந்தெனைக் கட்டளையிடுதல் உண்மையேயன் றியவுரிமை வைத்திருக்கிறபடியால் போய்த் தொலைப் போமென்று சற்றே நடந்து, என்றுமதற்குப் போக விருப்பமில்லாத இப்பாதகத்தை எப்படிச் செய்வோம்" என்று சற்றே நின்று நடைத்துக்கங் கொண்டவன் போல் தெளிந்தும், மயங்கியும், பித்தம் பிடித்தவன் போல் பிதற்றியும் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கினவனா கிப் பின்புதெளிந்து, "அரசன் நமக்குத் தந்தையா தலால் வீதிவிடங்கன் செய்த குற்றத்தை நாமேற் றுக்கொண்டு நம்முயிரைக் கொடுத்துவிடுவோம்"

என்று துணிவுகொண்டு, அக்கன்று இறந்து கிடக்கிற வீதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளம்போல அதிவேகமாக வந்து நின்று, தன்னையயலிருந்த உடைவாளை உறையிலிருந்துருவி எடுத்துக்கொண்டு, தனது கழுத்தில் வைத்து, ஊட்டியை அறுத்துக்கொண்டு உயிர்பிரிந்து விழுந்தான். அதுகண்டு சில தூதர்கள் அதிசீக்கிரமாய்ப்போய் மநுச்சோழனிடத்தில், "ஆண்டவனே! தேவரீர்க்குக் கண்போல் விளங்கிய கலாவல்லபனென்னும் மந்திரியானவர் சேங்கன் றிறந்துகிடக்கின்ற தெருவிற்போய் அரையிலிருந்த உடைவாளைக்கொண்டு தமது கழுத்தை அறுத்துக்கொண் டிறந்துவிட்டார்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

மன்னனுயிறக்க மனந்துணிதல்.

அதுகேட்ட அரசன் அளிந்த புண்ணில் அம்புபட்டதுபோல் நடுநடுக்கு, மிகவும் மனங்கலங்கி "ஐயோ இஃதென்ன பாவம்! இஃதென்ன பாவம்!! ஐயோ! கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன் நானிட்ட வேலைச் செய்வதற்குச் சம்மதித்தவன்போல் சென்றது, நம் மாசனுக்குக் கண்ணைப்பற்றி வந்த பழிமாத்திரம் போதாது, நானும் பழி சுமத்துவேனென நினைத்துத் தானே! எனக்கு நேரிட்ட இடையூறிந்தும் எரியுங் கொள்ளியை யேறத்தள்ளுவதுபோலவும், நீண்டெரியும் நெருப்பில் நெய்விடுவதுபோலவும், அவ்விடருக்குமே லிடருண்டாகும்படி

செய்தானே! கப்பல் உடைந்து கலங்கும்போது தெப்பமும் உடைந்ததுபோல், கன்றின் பழிக்குக் கலங்கும்போது மந்திரி பழியும் விளைத்துக் கொண்டதே! எனக்கு வந்த துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக எண்ணி, என்னை இரவும் பகலும் காத்திருந்த மதியுள்ள மந்திரியை இனி எக்காலத்திற் காண்பேன்! இதைக் கேட்டவர்களெல்லாம் இஃதென்ன கொடுமையோ! கொள்ளை கொண்டவனைவிட்டு குறுக்கே வந்தவன்மேற் குற்றம் நாட்டியதுபோலவும், கொண்ட மனையாளிருக்கக் கூலிவாங்க வந்தவளைத் தாலிவாங்கச் சொன்னது போலவும், பசுக்கன்றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனை விட்டு அப்பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்கச்சொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்கார னென்று இகழ்ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்த காரியம் பயன் படாது மாத்திரமோ! பழியும் பாவமுங் கொடுக்குமென்ற பெரியோர் வார்த்தைக்கு இலக்காயினேன்! ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ் செய்தேன்! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலினிடத் தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அடுத்தவர்களுக்கு அருள்செய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படிப் பட்ட பழிக்கும் ஆளாக்கலாமோ !" என்று பலவிதமாகப் பரிதவித்துக்கொண்டு, "பின்னே துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அக்காரியத்தைச்

செய்யாது விடவேண்டும்; ஆலோசித்துச்செய்யாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல் மேல் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஆலசியப்படுத்தாமல் செய்ய வேண்டியதாதலால், வருவது தெரியாது மந்திரியை யனுப்பிய நாம் துக்கப்படுவதிற் பயனென்ன? இனி நாமே போய்ப் புத்திரனைத் தேர்க்காலி லூர்ந்து, மந்திரி பழிக்கு நம்முயிரைக் கொடுத்து விடுவோம்" என்றெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து தமது புத்திரனை அழைத்து வரும்படி காவற் காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

யாவரும் வருந்த இளங்கோ கொலைக்களம் புகுதல்.

அவர்கள் கண்ணீர்வடிந்த முகத்துடன் "ஐயோ! மனுநீதி தவறாத மன்னனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்தும் நேரிடலாமா! நமது இளவரசனாகிய வீதி விடங்கனிடத்திற் சென்று, 'ஐயா; உம்மை அரசன் அழைத்து வரச்சொன்னார்' என்று எவ்வாறு சொல் வோம்! என்ன செய்வோம்" என்று துயர்கொண்டு வீதிவிடங்கனிருக்கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள்.

அதற்கு முன்னதாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்த விதியைக் கேட்கப்போன வீதிவிடங் கன், தமது பிதாவினிடத்தில் பசுவானது வந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்றர்களாலே கேள்விப் பட்டு, "இனி நமக்கென்ன பிராயச்சித்த மிருக்கின் றது! நமது பிதாவானவர் செய்கிற தீர்ப்பின்படி

நடந்துகொள்வோம்'' என்று தேகமெலிந்து, மேனி வேறுபட்டு, மனந்தளர்ந்து, முகஞ்சோர்ந்து தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருந்தான். அப்போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்வீதிவிடங் கனைக் கண்டு, கைகுவித்து எதிர் நின்றார்கள். அவர் களைப் பார்த்து, "நீங்கள் என்ன காரியமாக என்னி டத்தில் வந்தீர்கள்?'' என்று கேட்க, அவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது ஊமைகளைப் போல விம்மி விம்மி அழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார் கள். அதுகண்டு வீதிவிடங்கன், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரத்தைச் சொல்ல வந்தவர்கள்; அதனால், நாவெழாமல் நடுங்குகின்றார்கள் என்று அறிந்து, ஓ "காவற்காரர்களே! வந்த காரியம் இன்ன தென்று சொல்லாமல் துக்கப்படுவதில் பலனில்லை; அந்தக் காரியம் எனக்குத் தெரியும், ஆயினும் துயரப் படாமல் சொல்லுங்கள்'' என்றான். அதுகேட்டு, "ஐயா எப்படிச் சொல்லுவோம்! என்ன செய்வோம்! எங்கே போவோம்! எல்லார் குடியையுங் கெடுக்க இருந்தோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்றுப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராய்ச்சி மணியை அசைத்து இனி உலகத்தை ஆள்வாரில்லாமல் அழிந்து போகும்படி உம்மை அரசன் அழைத்துவரச்செய்வித்தது'' என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வீதிவிடங்கனைச் சூழ்ந் திருந்த உறவினர், சிநேகர் முதலானோரெல்லாம் "இப்படிப்பட்ட அவதி நேரிடத்தானோ தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத்தொடங்கியது! எள்ளளவும்

இப்படி வருமென்று அறியோமே! இதற்கு என் செய்வோம்'' என்று அழுது சோர்ந்தார்கள். அந்தப் பிரகாரமே அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்களும் புலம்பி ஆவலித்தார்கள்.

இந்த அழுகையொலியை வீதிவிடங்கன் தாயானவள் கேட்டு இஃதென்ன காரணமென்று விசாரித்து, இன்ன காரணமென்று அறிந்து கொழுகொம்பற்ற கொடியைப்போல் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து, சற்றே அறிவுவரத் தெளிந்து, பாவியாகிய விதி யென் பாக்கியத்தை அழித்ததே! தீமையாகிய வினைப்பயன் என் செல்வத்தை அழித்ததே! வஞ்சமாகிய ஊழ் என் வாழ்வை அழித்ததே! பலநாள் வருந்திப் பெற்ற என் வயிறு பற்றுகின்றதே! பகீரென்று பதைக்கின்றதே! ஐயோ, என் புத்திரன் செய்த குற்றத்திற்கு என்னைக் கொன்றாலாகாதோ'' என்று பலவிதமாகச் சொல்லிக் கைநெரித்துக் கண்ணீர்விட்டு, வயிறு பிசைந்து, மாரடித்து, வாயிலறைந்து, மனம் பதைத்து, கோவென்று அழுதழுது புலம்பினாள்.

அப்போது வீதிவிடங்கனென்கிற இராஜபுத்திரன், அழுகின்ற தாய் முதலானவர்களைப் பார்த்து, ''வீணாக நீங்கள் அழுது புலம்புகின்றதனால் என்ன பிரயோஜனம்! பிரமதேவன் முதலான கர்த்தர்களுக்காலும் விதியைக் கடக்கக் கூடுமோ! எலும்பு நரம்பு தோல் முதலான அசுத்தங்களாற் கட்டிய இந்தச் சிறுவீட்டை நிலையென்று நம்பப்படுமோ!

என்று பிறந்தார்களோ அன்றே இறந்தார்களென்று நினைக்கவேண்டும். ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்சாவென்றும், நிலத்தில் முளைத்த பூண்டுகள் நிலத்திலே மடியுமென்றும், சாமானியரான அசேதனர்களும் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றார்களே; அறிவுள்ள உங்களுக்குத் தெரியாமற் போனதென்ன? இதுபற்றி எவ்வளவுந் துயரப்பட வேண்டுவதில்லை" என்று பலவிதமான உறுதி வார்த்தைகள் கூறி, அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மனதில் நாணமும் நடுக்கமும் உண்டாகத் தந்தையாரிடத்திற்குப் போய்த் தொழுது வணங்கித் தூரத்திலே நின்றான். அப்படி நின்ற புதல்வனை மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் நேரே பாராதவராய் வேறொருவன் முகத்தைப் பார்த்து, "இவன் இளங் கன்றை எவ்வாறு கொன்றானோ, அவ்வாறு கொலை செய்யப்படுதற்குத் தக்க குற்றவாளியாயினான்" என்றார். அப்பொழுது புத்திரன், "பசுக்கன்றைக்கொன்ற பாவியாகிய நான் அப்போதே உயிர்விட்டுப் பழிக்குப் பழி சரிக்கட்டுவேன்; ஆனால், தேவரீர் கட்டளை எப்படி நடப்பிக்கிறதோ, அப்படியே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பார்த்திருந்தேன்" என்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டான். உடனே அரசன் கொலைவீரர்களை அழைப்பித்து இந்தக் குற்றவாளியை ஏற்பாட்டின்படி கடுங்காவல் செய்து கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற் கொண்டுபோய்க் கிடத்துங்களென்று கட்டளையிட்டார். அந்தக் கட்டளைக்கு அஞ்சி, அவ்வீரர்கள் உருவிய கத்தியோடு சூழ்ந்து,

வீதியே இராஜபுத்திரனைக் காவல்செய்து நடத்திக் கொண்டுபோக, மனுச்சக்கரவர்த்தியும் மகனைப்போல் வாய்விட்டு அழுது தேவியொடுங்கொண்டு பின்னே நடந்தார்.)

அந்நாளில் அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் "இந்த இராஜகுமாரனுக்கு ஞானியரும் அழுகும் அறியும் முறையில்லாது கொடுத்த தெய்வம் இவ்விடத்தில் இந்தப் பழிக்கு ஆளாகச்செய்து, கல்வீதியிலே இருக்கக் கோளரியவிதி ஒருக்கே வைத்ததென்று சொல்லுதற்குச் சிவமாக்கியதே! இன்பத்தை அநுபவிக்கின்ற இளமைப் பருவத்தில் எதிர்ப்பாடாக பழிவந்து சூழ்ந்து, சோறுண்ணும்போது தொண்டை விக்கிக் கொண்டிறப்பதுபோல் துன்பத்தை உண்டுபண்ணியதே! வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழி உடைந்ததுபோலக் கலியாணக்கோலங் கொள்வதற்கு இசைந்து வரும் பருவத்தில் இச்செல்வத்திருமேனிக்குத் தீங்கு உண்டாகும்படி நேரிட்டதே! வெகுவிசனத்துக்குப் போனவிடத்தில் சேங்கன்றின் பழிவந்து 'கிணறு வெட்டப் போனவிடத்தில் பூதம் புறப்பட்டதுபோல்' தோன்றியதே! 'கடைகொள்ளப் போகும்போது கள்ள னெதிர்ப்பட்டதுபோல்' அருள்பெற்று வரப்போகும் போது இந்தப் புத்திரனுக்கு அந்தக் கன்றானது எமனைப் போல எங்கேயிருந்து எதிர்ப்பட்டதோ! இந்தக் குமாரனைப்பற்றி நமக்கெல்லா முண்டாகிய இரக்கம் பழிவாங்கவந்த பசுவுக்கு முண்டாயிருக்குமானால்,

ஆராய்ச்சிமணியை அசைத்து முறையிட்டுக்கொள்ளா தே! ஐயோ! இந்தப் பசுவானது சூரிய வம்சத்தைத் அழிக்கத் தாசங் கட்டிக்கொண்டதே! இனி நம்மரச னுக்குப் பிற்காலத்தில் நீதியுடன் அரசாட்சி செய்யத் தக்க அரசனைப் பெறுமல் எல்லா உயிர்களும் நிலை தடுமாறி நின்று மயங்குமே! இந்த இராஜபுத்திரன் முன்பு சேனை சூழத் தேரிலேறிவந்த மங்கலமாகிய கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த நாம் இப்போது இப்புத்திரன் காவல் சூழக் காலால் நடந்து வருகின்ற பரிதாபமாகிய கோலத்தைப் பார்ப்பதற்கு என்ன பாவஞ் செய்தோமோ! இந்தப் புத்திரனுயிர்க்கு ஈடாக நம்முயிரை யெல்லாங் கொடுத்துவிடுவோ மென்றாலும் அரசன் சம்மதிக்க மாட்டாரே! இந்தப் புத்திரன் உயிரிழந்தால் பின்பு அரசனும் உயிரிழப் பார். பின்பு நாமிருந்து என்ன செய்வது! இதற்கு முன் இறந்துவிடுவதே சுகமாகவிருக்கின்றதே! ஆ! ஆ!! நம்மரசனைப்போல இப்படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசு செய்கிறவர்கள் முன்னுமில்லை, பின்னுமில்லையே! தியாகராஜப் பெருமான் நமது இராஜனுடைய மனதைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே! தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையாகிய நீதியின் தலைமை யைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே!" என்று பலவிதமாக அவரவர் களுந் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தென்று நினைத்துப் புலம்பியும் அதிசயித்தும் நின்றார்கள்.

ஆகாயத்தினிடமாக இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்கும்படி வந்திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம், "இந்த மனுச்சக்கரவர்த்தியானவன் செய்யத் துணிந்த காரியம் இவற்கு முன்னிருந்த அரசர்களுக்குச் சொல்லத்தான் கூடுமோ? இம்மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் உயர் பிறப்பினராகிய நம்மவர்களுக்குத்தான் செய்யக் கூடுமோ? இவ்வரசன் நீதியிலும் மனோதிடத்திலும் சிறந்தவனாக இருக்கின்றான். இவனுக்குச் சிவ கடாக்ஷங் கைகூடுமல்லது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும் நடக்கப்போகிற அற்புதங்களையெல்லாம் பார்த்தறிவோம்" என்று புகழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

வீதிவிடங்கன் வீதியிற்கிடத்தல்.

இந்தப் பிரகாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்க, மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் அந்தப் பசுக்கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற்போய், தமது புத்திரனைக் காவல் செய்து, முன்னே நடத்திவந்த கொலை வீரர்களைப் பார்த்து, "இனிக் காலதாமதம் பண்ணாமல் இந்தப் பசுக்கன்றை எடுத்து அப்புறத்தே வைத்து, அவ்விடத்தில் இவ் வீதிவிடங்கனைக் கிடத்தி வையுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார். அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள் மனம் பதைத்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மனுச்சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைக் கேட்டு மயங்கி நிற்கின்ற கொலை

வீரர்களை வீதிவிடங்கன் பார்த்து, "நீங்களேன் மயங்கி வருந்துகின்றீர்கள்? அந்தக் கட்டளையின்படி நானே செய்துகொள்ளுகிறேன்" என்று சொல்லித் தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதிக் கெதிராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையுங் குவித்துச் சிரசின் பேரில் வைத்துக்கொண்டு, "சிறு பிள்ளைக்குத் திருப்பாற் கடலை அழைத்துக் கொடுத்த தியாகராஜப் பெருமானே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சுயம்பிரகாச சாட்சாத்கார சிதாகாச சொரூப சின்மயனாகிய சிவசங்கரனே! அடியேன் பசுக்கன்றைக் கொன்ற பாதகனாயினேன். அதுவும் போதாமல், ஐயோ! எனக்கு நல்வழியைக் கற்பித்துக் கண்போல் விளங்கிய நின்னடிமையிற் சிறந்தவனாகிய மதியுள்ள கலாவல்லப னென்கிற மந்திரியையும் இறப்பிப்பதற்குக் காரணமாகியு மிருந்தேன்! இப்படிப்பட்ட என்போல் பாவிகளெங்கே யுண்டு? என் பிதா தண்டிக்கப்போகிற தண்டனை என் பாதகத்துக்குத் தக்க தண்டனையு மல்லவே! என்ன செய்வேன்! பாவியாயினும் எனக்கு வேறொரு கதியுமில்லாதபடியால், முன் தாயைக் கூடித் தந்தையைக் கொலை செய்தவனது மாபாதகத்தை மன்னித்து அனுக்கிரகஞ் செய்தது போல், அடியேனுக்கும் அனுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டும்; என் பிதாவுக்கும் எனக்கும் உரித்தாகி யிருந்த மற்றவர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிவந்த பழி பாவங்களை நீக்கி யருளவேண்டும்; என்பொருட்டு இறந்த மந்திரியை எழுப்பிக் கொடுத்தருள வேண்

லேன்; இதோ இந்தப் புண்ணுடம்பை போட்டுவிட்டு வருகிறேன்; என்னையுந் திருவடி நீழற் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; இந்தப் பிறப்பிலே எனக்குத் திருவடி கிடையாததானால் மறுபிறப்பிலாயினும் கிடைக்கத்தக்க கருணைசெய்து பெரும் புண்ணியனாகப் பிறப்பிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிவந்து, மாதா, பிதா, குரு முதலானவர்களுக்கும் மனத்தினால் அஞ்சலிசெய்து, இம்மனுச்சோழனுடைய செங்கோல் மாறுதலே பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று இப்படி நேர்ந்ததைப் பொறுக்கித்தப்பியது! நடந்ததை நினைத்து,மடக்கே நல்லுடல் செற்றெக்க காலும் வந்தது, இனி கண் விழியும் முடிக் கவலைகளைக் கொடுப்பான் திருவடித் தியானத்தில் சேர்ந்து, சோகித்திருந்த செய்பவன் போல் படுக்கையைக் கிடந்திருந்தான்.

மகன்மேற் றேரை மன்னன் செலுத்தல்.

அப்போது மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் சிவத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, தியாகேசர் சந்நிதியை நோக்கி "அடியேனை ஆட்கொண்ட ஆண்டவனே! இவ் வீதிவிடங்கனென்பவன் பசுக்கன்றைக் கொலை செய்தானென்பது பிரத்தியக்ஷமாக உண்மையென்று வெளிப்பட்டபடியால், இந்தக் குற்றவாளியின் கொலைப்பாதகம் தீர்க்கத் தண்டனை செய்வதற்குச் சக்தியில்லாத அடியேன், தேவரீர் திருவுளப்பாங்கின்

படி, மேலோர் ஏற்படுத்திய தரும நூல்களில் கொலை செய்தவனைக் கொலை செய்யக் கடவனென்று விதித்திருக்கிற விதியின்படி, விதிமாறுபட்ட முதலான குற்றங்களுக்குச் சிறிது மிடங்கொடாமல், இவனைக் கொலைசெய்யும்படி திரிகரணசுத்தியாகத் தீர்ப்பிட்டுக் கொண்டு, இதோ தேர்க்காலி லூர்ந்து கொலைசெய்யத் தொடங்குகின்றேன். இத் தீர்ப்பினிடத்துத் தேவரீர் திருவடி சாக்ஷியாக என் மனமறிந்து யாதொரு பிசகும் நேரிட்டதில்லை. என்னையுமறியாது ஏதாகிலுங் குறை நேரிட்டிருக்குமானால் அதைத் தேவரீர் மன்னித்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்தக் குற்றவாளியின் பாபாத்மாவை அப்பாபத்தினின்று நீங்கும் வண்ணந் தக்க தண்டனை செய்வித்தருளி, மறுபிறப்பிலாயினும் கடைத்தேறும் வழியைக் கடாக்ஷிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, தேரிற் கட்டிய குதிரைகளை விழுந்து கிடக்கின்ற வீதிவிடங்கன் கழுத்தடியிற் சக்கர மழுந்தும்படி நேராகமுடுக்கித் தேரை நடத்தினார். அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதிவிடங்கன் மேல் அழுந்திக் கறகறவென்று இழுத்துக்கொண்டு அதிக வேகமாகச் செல்ல உடல் குழம்பிச் சின்னபின்னப்பட்டு, நசுக்குண்டு, கையாற் பிசைந்து, ரசம் பிழிந்த மாங்கனியின் கோதுபோல உடல்வேறு உயிர்வேறாக இறந்தான்.

அதுகண்ட தேவர்களெல்லாம், "அருமையாகப் பெற்ற புத்திரனை நோக்காமல் புண்ணியத்தைத்

நோக்கிய கன்னியவானே! உனக்குச் சுபகர முண்டாவதாக" என்று வாழ்த்திக் கற்பகப் பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவ துந்துமிகள் அதிர்ந்தன. அந்நகரத்தா ரெல்லாம், "இப்படிப்பட்ட நீதி செலுத்துகின்ற மகாராஜனை என்ன தவஞ்செய்து பெற்றுக்கொண்டோம்" என்றும், "ஐயோ! இனி எக்காலத்தில் வீதிவிடங்கனைக் காண்போம்" என்றும், இன்பக் கண்ணீரும் துன்பக் கண்ணீரும் விட்டுக்கொண்டே நின்றார்கள். உடனே மனுச் சக்கரவர்த்தியானவர் மந்திரியின் பழிக்காகத் தம் உயிரைக்கொடுக்கத் துணிந்து தேரிலிருந்து கீழே யிழிந்தார்.

இறைவன் வெளிப்படுதல்.

அப்போது ஸ்ரீகண்டர், அனந்தேசர், காலச்செசந் நிருத்திரர், துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆடகர், சதருத்திரர், அஷ்ட மூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காளகபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சக்ரதரர், நான்முகர் முதலான பதமூர்த்திகளும்; கபாலிகன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, கிருதசாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், க்ஷயாந்தகன், பலவான், அதிபலவான், பாசாத்தன், மகாபலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், தீர்க்கபாகு, ஜலாந்தகன், மேகவாகனன், சௌமியகேசன், சடா

தரன், லம்போதரன், உக்கிரன், ஸ்ரீதரன், பிர
மாதன், பிரகாசன், விக்கினாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்
ஞன், பலிப்பிரியன், சம்பு, விபு, சுறுத்திபகுன்,
திரியம்பகன், திரிலோசனன் முதலான ருத்திரர்
களும்; இந்திரர், சந்திரர், சூரியன் முதலான தேவர்
களும்; வசிட்டர், அகத்தியர், புலத்தியர், பராசரர்,
வியாசர் முதலான முனிவர்களும்; சனந்தனர், சநற்
கர், ஞானசித்தர் முதலான இருடிகளும்; அசுரர், சித்
தர், ஆகாயவாசிகள், வித்தையர், வித்தியாதரர், கரு
டர், காந்தருவர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர்,
சித்தர், பிதுரர், பூதர், பைசாசர், போகபூமியர், உரகர்
முதலான கணங்களும்; நந்தி, பிங்கிருடி, சண்டன்,
பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன், அங்கதன்,
கும்போதரன், விருபாக்ஷன் முதலான பிரமதகணங்
களும் சூழ்ந்து துதித்து வரவும்; பேரிகை, மத்தளம்,
தாளம், சங்கம், சக்கரி, தடாரி முதலான வாத்தியங்
கள் முழக்கி வரவும்! "எல்லாம் வல்ல இறைவன்
வந்தான், எல்லார்க்குந் நாயகன் வந்தான், முப்புர
மெரித்த முன்னோன் வந்தான், தம்மிலார்க்கருள்
செய் தயாநிதி வந்தான், வள்ளல் வந்தான், மகா
தேவன் வந்தான், எவ்வி லெவ்வெப்போ விருப்ப
மன் வந்தான், அன்பர்க்கருளும் ஐயன் வந்தான்,
இன்பந் தொகுக்கும் இறைவன் வந்தான், முத்
தொழில் நடத்தும் முதல்வன் வந்தான், பத்தர்கள்
புகழும் பகத்தோன் வந்தான், தேவர்கள் போற்றுந்
தியாகன் வந்தான், மூவர்கள் வாழ்த்தும் முக்கணன்

வந்தான்," என்று சின்னங்கள் பிடித்து வரவும், தும்புருநாரதர் யாழினை பாடி வரவும், உருத்திர கணிகையர் நடனஞ்செய்து வரவும், குற்றமற வெண் குடை சாமரை முதலான மங்களவிருதுகள் நெருங்கி வரவும், ஆனைமுகக் கடவுளும், ஆறு முகக் கடவுளும், இருபக்கங்களிலும் இசைந்து வரவும், உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இடது பக்கத்திலிருக்க ஜடாமகுட திரிநேத்திர கால கண்ட சதுர்ப்புஜம் முதலானவை விளங்க, தர்ம சொரூபமாகிய இடபவாகனத்தின் மேல் சர்வ மங்கல சம்பூர்ண திருமேனியாகக் கொண்ட தியாகராஜப் பெருமான் எழுந்தருளி, மனுச்சோழ ராஜனுக்குமுன் தரிசனங் கொடுத்தருளி, குளிர்ந்த நிலவு ததும்பி வீசுகின்ற புன்னகை காட்டி அரசனுக்கு ஜில்லென்று உடம்பும், உள்ளமும், உயிரும் குளிரும்படி செய் வித்து, கருணை யென்னும் வெள்ளம் நிறைந்து, பொங்கித் ததும்பி, பெருக்கெடுத்து, ஒளிகொண் டோங்கி மடைதிறந் தோடுகின்ற மலர்போன்ற திருக் கண்களால் அருள் நோக்கஞ்செய்து, அவ்வரசனுக் குண்டாயிருந்த விடாய் முழுதுந் தீர்த்து, தம்மிடத்து "நம்பிக்கையும் அன்பும் வைத்து, மனுநீதி தவறாது அரசாட்சி செய்கின்ற மனுச்சோழனே! நீ நடத்து கின்ற நீதியின் பெருமையை உலகத்தவர் செவ்வை யாகத் தெரிந்துகொள்ளும்படி நாமே இவ்வாறு சோதிப்பித்தோம்; இனி ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண் டாம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, இறந்து கிடக்

வித்த பசுக்கன்றை, கொலையுண்டிறந்த மந்திரியும், வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜகுமாரனும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கும்படி கடாக்ஷித்தருளினர்.

மாதிருக்குப் பாதியனை மன்னன் புகழ்ந்தேற்றல்.

அந்தக்கணமே நித்திரை நீங்கி எழுகின்றது போல், இளங்கன்றானது உயிர்பெற்று எழுந்து தன் தாய் பசுவினிடத்திற் சென்றது. மந்திரியும் புதல்வனும் உயிர்பெற்றெழுந்து, ஆண்டவனை வணங்கி, அருகே மலர்ந்த முகத்தோடு வந்தனை செய்து கொண்டு மகிழ்ந்து நின்றார்கள். அதுகண்டு ஆச்சரியத்தினால் ஜனங்களும் மற்றவர்களும் தம்மை அறியாத பெருங்களிப்புடையவர்களாய்ச் சிலர், "அற்புதம், அற்புதம்" என்று ஆடினார்கள்; சிலர், "மன்னிய பூசை பலித்தது, பலித்தது" என்று பாடினார்கள்; சிலர், "சூரியகுலம் தோன்றியது, தோன்றியது" என்று துதித்தார்கள்; சிலர், "துக்கம் நீங்கியது, சுகம் கிடைத்தது" என்று கூவினார்கள்; சிலர், "குறையெல்லாம் தீர்ந்தது, குறையெல்லாம் தீர்ந்தது" என்று கொண்டாடினார்கள்; சிலர், "கும்பிட்ட தெய்வம் குறுக்கே வந்தது" என்று குதித்தார்கள்; சிலர் "எம்பெருமா னெதிர்ப்பட்டா லென்ன முடியாது" என்று சந்தோஷித்தார்கள்; சிலர், ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு ஒருகாதமட்டும் ஓடித் திரும்

பினார்கள்; சிலர், "கலக்கந் தீர்ந்து களிப்புவந்தது" என்று கைகொட்டினார்கள்; சிலர், தோள் தட்டிக் கொண்டும், தொடை தட்டிக்கொண்டும், முகரோமத்தை முறுக்கிக்கொண்டும், முகமலர்ந்துகொண்டும், உடல் நிமிர்த்திக்கொண்டும் உலாவி நின்றார்கள்; சிலர், "வாழ்வு வந்தது" என்று மனம் பூரித்தார்கள். இப்படி அவைவர்களும் அளவில்லாத ஆனந்த முடையவர்களாய் இழந்துவிட்ட பொருள் எதிர்வரப் பெற்றவர்கள்போல் சந்தோஷ கோஷஞ் செய்து நிற்க, மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கங்கையும் இளம்பிறையும் விளங்குகின்ற சடாமகுடத்தையும், திரிபுண்டரமுந் திலகமும் திருநோக்கும் விளங்குகின்ற நெற்றியையும், அருள் ததும்பி வழிகின்ற திருநோக்கங்களையும், சங்கு குண்டலமணிந்து தாழ்ந்த செவிகளையும், நறுங் குமிழ்போன்று விளங்குகின்ற நாசியையும், வேதமாகிய தெள்ளமுதத்தைக் கொள்ளைகொண்டுண்ணும்படி அன்பர்களுக்கு அருளிச் செய்கின்ற செம்பவளம் போன்ற திருவாய்மலையும், வானவர்க் குயிர் கொடுத்த மணிகண்டத்தையும், கொன்றைமாலை பணிந்து குலவரைகள்போ லுயர்ந்த திருத்தோள்களையும், மானும் மழுவும் வரதமும் அபயமுங்கொண்ட மலர்க்கரங்களையும், சிவந்து மெல்லென்று திருவருள் பழுத்து ஆனந்தமொழுகிப் பக்தர்கள் மனத்தில் தித் தித்திருக்கும் பாதமலர்களையும், செம்பவள மலை போன்ற திருமேனியையும், பச்சைக்கொடி படர்ந்தது போன்று பார்வதியார் மகிழ்ந்து விளங்குகின்ற

பாதத்தையுங் கண்குளிரக் கண்டு, களிப்படைந்து, ஆனந்த நீர் ஊற்று நீர்போல் சுரந்து சுரந்து, விழுந்து விழுந்து மார்பினிடத்து வண்டலாடவும், உடல் குழைந்து விதிர் விதிர்த்துச் சிலிர் சிலிர்த்து, மயிர்க் கூச்செறிந்து என்பு நெக்குவிட் டுருகியும், மனங் கனிந்துகனிந்து கசிந்துகசிந்து நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந்து படபடவென்று பதறிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனந்த வெள்ளத்தி லழுந்தி யழுந்திப் பரவச மாகியும், "சிவசங்கர சிவசங்கர சிவசங்கர சிவசங்கர சிற்பர தற்பர சிற்குண சின்மய சிவசிவ" என்று வாய்நீர் சுரந்து பாடிப்பாடி நாக்குழறித் தழும் பேறியும், "ஹர ஹர" என்று ஆனந்தக் கூத்தாடியும், தண்டு போல் அனந்த முறை கீழே விழுந்து விழுந்து வணங்கி உடம்பிற் புழுதியாடியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திர பிம்பம்போன்ற முகத்தின்கண் முத்து மாலை பனித்ததுபோல வியர்வரும்பி இளநகை தோன்றி மலர்ந்து விளங்கக் கைகளைக் கூப்பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, அன்பே வடிவமாகி நின்று, "பிரமன் முதலாகிய பெரிய தேவர்களெல்லாம் அரிய தவஞ் செய்தும் கனவினுங் காண்பதற் கருமையாகிய கடவுளே! அன்பு அணுவளவு மில்லாத அடியேனுக்கு அருமையாகிய திருமேனியை நனவிலே எளிதாகக் காட்டியருளிய தேவரீர் பெருங்கருணையை என்னென்று துதிப்பேன்! பொய்யுலகத்தை மெய்யென்று நம்பிப் புன்மையாகிய போகத்தை விரும்பி, புவிபாண்டு, மீளாநரகில் விழத் துணிந்திருந்த அந்

ஞானத்தையுடைய அடியேனையும் ஒரு பொருளாகத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு காட்சி கொடுத்தருளிய கருணைக் கடலே! கண்ணுண் மணியே! கரும்பின் சுவையே! கற்பகக் கனியே! கருணாநிதியே! தேவரீர் திருவருட் பெருமையை என்னென்று சொல்லுவேன்! யான் என்கின்ற ஆணவப்பேயும், எனதென்கின்ற இராட்சதப் பேயும், மாயை யென்கின்ற வஞ்சகப் பேயும், பெண்ணாசை யென்கின்ற பெரும்பேயும், மண்ணாசை யென்கின்ற மானிடப் பேயும், பொன்னாசை யென்கின்ற பொல்லாப்பேயும், குரோதமென்கின்ற கொள்ளிவாய்ப்பேயும், உலோபமென்கின்ற உதவாப் பேயும், மோகமென்கின்ற மூடப்பேயும், மதமென்கின்ற வலக்காரப்பேயும், மாற்சரிய மென்கின்ற மலட்டுப்பேயும் மனப்பேயோடு கூடி இரவும் பகலும் ஆட்டம் ஆடி ஆடி யிளைக்கின்ற அடியேனைக் காத்தருளத் திருவுள்ள மிரங்கித் தரிசனமருளித் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை யளித்த எம்பெருமானே! என்னாண்டவனே! என் தந்தையே! என் தாயே! என் குருவே! என் தெய்வமே! என் குல தெய்வமே! என்னுயிர்த்துணையே! என்னறிவுக் கறிவாகிய இறைவனே! தேவரீர் திருவடிப் புகழை வேதங்களு மறியாது விழித்துக்கொண்டு தேடித் தேடி இளைக்கின்ற தென்றால், கிருமி கீடங்களிலுங் கீழ்ப்பட்ட அசேதனனாகிய அடியேன் எப்படி அறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக்காட்சி பலிக்கும் படி செய்வித்த இந்தப் பசுவுக்குங் கன்றுக்கும்

என்னை அடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம்மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிக்காட்சி கிடைப்பதற்குக் காரணமாகிய வீதிவிடங்கனென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் எனக்குப் புத்திரனாயினன்! தேவரீரது திருவருட் கோலத்தைக் காணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பர்களுக்கு இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர்கிருபா நோக்கஞ் செய்யப்பெற்று உடல் பூரித்தேன்! உள்ளங் குளிர்ந்தேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசுக்கன்றும் மந்திரியும் மைந்தனும் உயிர்பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேன்! வாழ்வடைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்குமடங்காத மகிழ்ச்சி கொண்டு நின்றேன்! இனி அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்துத் தவறாத தியானமும், சலியாத அன்பும் தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ள வேண்டும். குற்றஞ்செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குன்றே! பன்றிக்குட்டிக்குப் பால்கொடுத்த பரம்பொருளே! புலிப்பாலைப் புல்வாய்க்கு ஊட்டிய புண்ணியமூர்த்தியே! கல்லடிக்கும் வில்லடிக்குங் கருணைபுரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலிலெழுந்தருளிய தியாகராஜப் பிரபுவே! போற்றி! போற்றி!!" என்று தோத்திரஞ் செய்து தொழுது நின்றார்.

பெருமான் அருள்புரிந்து மறைய அரசன் ஆலயம்புகுந்து வணங்கல்

அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருச்செவி ஏற்றுக்கொண்டு தியாகராஜப்பெருமான், "நம்மிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே! நீ இன்னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று, நமது அருளை துணையாகக் கொண்டு, இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையின் கீழ் ஆண்டு, மெய்யறிவு விளங்கி, மாறாத மகிழ்ச்சியோ டிருக்கக் கடவாய்! பின்பு எக்காலத்து மீளாத பேரானந்த போகத்தை நாம் தருவோம்" என்று அருள்புரிந்து கணங்களுடன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினர்.

அதுகண்டு மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நமஸ்கரித்துத் தொழுது, தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு, அப்பசுவையுங் கன்றையும் உபசாரத்துடன் நல்ல புல்லுள்ள இடங்களில் மேய்த்து மிகுந்த சுகத்திலிருக்கும்படி செய்வித்துக் கலாவல்லபனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு, "என் புத்திரன் பழிக்கு ஈடாகச் செய்தற்கரிய செய்கையைச் செய்து கொண்ட அன்புள்ள அமைச்சனே! உன்போலெனக்கினியவர்கள் உண்டோ" என்று உபசரித்து, பின்பு வீதிவிடங்க னென்னும் மைந்தனை எடுத்து மடிமேல் வைத்து; முத்தங் கொடுத்து, உச்சிமோந்து, "யான் செய்த புண்ணியத்தால் கிடைத்த புத்திரனே! உன்னு

லல்லவோ உயர்வை யடைந்தேன்" என்று உபசரித்து, பின்பு மைந்தனும் மந்திரியுந் தாமுமாகக் கமலாலயமென்னும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆசாரத்தோடும், அன்போடும், விதிப்படி சிவபெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து, அபிஷேகாதி சிறப்புக்களும் அநேகம் திருப்பணிகளுஞ் செய்வித்துத் தொழுது, வணங்கித் துதித்து, வலங்கொண்டு, விடைகொண்டு புறப்பட்டு, அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் மனங்களித்து வாழ்த்திப் புகழும்படி மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க, வீதியை வலமாக வந்து, அஷ்ட மங்கலங்களேந்திய சுமங்கலிகளும், அந்தணர் அமைச்சர் முதலானவர்களும் வாழ்த்தி மங்கலச் செய்கைகளோடும் எதிர்கொள்ள அரண்மனையிற் சென்று வேதியர், துறவினர், விருந்தினர், உறவினர் முதலானோர்களுக்கு அவரவர்க்குத் தக்க வரிசைகளைச் செய்து மகிழ்வித்து, கற்புநிலை தவறாத மனைவியர் மனங் குளிர்ந்து களிக்கும்படி மைந்தனைக் காண்பித்து, மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிவானுக்கிரகத்தால் சிங்காசனாதிபதியாய், உலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடை நிழலில் வைத்து அறநெறிப்படியே அரசாட்சி செய்திருந்தார்.

20.10.27 27.2.29

———